

Dela apostolska

¹ Prvu sam ti knjigu napisao o svemu, o Teofile, što počeo Isus i tvoriti i učiti ² Do dana kad se uznesu, pošto Duhom svetijem zapovjedi apostolima koje izabra, ³ Pred kojima i po stradanju svome pokaza sebe živa mnogijem i istinitijem znacima, i javlja im se četrdeset dana, i govori o carstvu Božijemu. ⁴ I sabravši ih zapovjedi im da ne idu iz Jerusalima, nego da čekaju obećanje oćino, koje ćuste, reće, od mene; ⁵ Jer je Jovan krstio vodom, a vi ćete se krstiti Duhom svetijem ne dugo posle ovijeh dana. ⁶ A oni onda koji zajedno bijahu, pitahu ga govoreći: Gospode! hoćeš li sad naćiniti carstvo Izrailjevo? ⁷ A on im reće: nije vaše znati vremena i ljeta koje otac zadrža u svojoj vlasti; ⁸ Nego ćete primiti silu kad siće Duh sveti na vas; i bićete mi svjedoci i u Jerusalimu i po svoj Judeji i Samariji i tja do kraja zemlje. ⁹ I ovo rekavši vidješe oni gdje se podiće i odnese ga oblak iz oćiju njihovijeh. ¹⁰ I kad gledahu za njim gdje ide na nebo, gle, dva ćovjeka stadoše pred njima u bijelijem haljinama, ¹¹ Koji i rekoše: ljudi Galilejci! šta stojite i gledate na nebo? Ovaj Isus koji se od vas uze na nebo tako će doći kao što vidjeste da ide na nebo. ¹² Tada se vratiše u Jerusalem s gore koja se zove Maslinska, koja je blizu Jerusalima jedan subotni dan hoda. ¹³ I kad ućoše, popeše se u sobu gdje stajahu Petar i

Jakov i Jovan i Andrija, Filip i Toma, Vartolomije i Matej, Jakov Alfejev i Simon Zilot, i Juda Jakovljevi. ¹⁴ Ovi svi jednodušno bijahu jednako na molitvi i u moljenju sa ženama, i s Marijom materom Isusovom i braćom njegovom. ¹⁵ I u dane one ustavši Petar između učenika reče a bijaše naroda zajedno oko sto i dvadeset imena): ¹⁶ Ljudi braćo! trebalo je da se izvrši ono pismo što proreče Duh sveti ustima Davidovijem za Judu koji bješe pred onima što uhvatiše Isusa; ¹⁷ Jer se brojaše s nama, i bijaše primio dijel ove službe. ¹⁸ On dakle steče njivu od plate nepravedne, i objesivši se puče po srijedi, i izasu se sva utroba njegova. ¹⁹ I postade znano svima koji žive u Jerusolimu da će se ta njiva prozvati njihovijem jezikom Akeldama, koje znači njiva krvna. ²⁰ Jer se piše u knjizi psaltiru: da bude dvor njegov pust, i da ne bude nikoga ko bi življevao u njemu, i: vladništvo njegovo da primi drugi. ²¹ Treba dakle od ovijeh ljudi koji su bili s nama za sve vrijeme kako među nas uđe i iziđe Gospod Isus, ²² Počevši od krštenja Jovanova do dana kad se uze od nas, da bude s nama svjedok njegova vaskrsenija jedan od ovijeh. ²³ I postaviše dvojicu, Josifa koji se zvaše Varsava prezimenom Just, i Matija. ²⁴ I pomolivši se Bogu rekoše: ti, Gospode! koji poznaješ srca svijetu, pokaži jednoga od ove dvojice koga si izabrao, ²⁵ Da primi dijel ove službe i apostolstva, iz koga ispade Juda da ide na mjesto svoje. ²⁶ I baciše kocke za njih, i pade kocka na Matija i primiše ga među jedanaest apostola.

2

¹ I kad se navršì pedeset dana bijahu zajedno svi apostoli jednodušno. ² I ujedanput postade huka s neba kao duhanje silnoga vjetra, i napuni svu kuæu gdje sjeðahu; ³ I pokazaše im se razdijeljeni jezici kao ognjeni; i sjede po jedan na svakoga od njih. ⁴ I napuniše se svi Duha svetoga, i stadoše govoriti drugijem jezicima, kao što im Duh davaše te govorahu. ⁵ A u Jerusalimu stajahu Jevreji ljudi pobožni iz svakoga naroda koji je pod nebom. ⁶ A kad postade ovaj glas, skupi se narod, i smete se: jer svaki od njih slušaše gdje oni govore njegovijem jezikom. ⁷ I divljahu se i èuðahu se govoreæi jedan drugome: nijesu li ovo sve Galilejci što govore? ⁸ Pa kako mi èujemo svaki svoj jezik u kome smo se rodili? ⁹ Paræani, i Miðani, i Elamljani, i koji smo iz Mesopotamije, i iz Judeje i Kapadokije, i iz Ponta i Azije, ¹⁰ I iz Frigije i Pamfilije, iz Misira i krajeva Livijskijeh kod Kirine, i putnici iz Rima, i Judejci i došljaci, ¹¹ Kriæani i Arapi, èujemo gdje oni govore našijem jezicima veliène Božije. ¹² I divljahu se svi i ne mogahu se naèuditi govoreæi jedan drugome: šta æe dakle ovo biti? ¹³ A drugi potsmijevajuæi se govorahu: nakitili su se vina. ¹⁴ A Petar stade sa jedanaesticom i podiže glas svoj i reèe im: ljudi Judejci i vi svi koji živite u Jerusalimu! ovo da vam je na znanje, i èujte rijeèi moje. ¹⁵ Jer ovi nijesu pijani kao što vi mislite, jer je tek treæi sahat dana; ¹⁶ Nego je ovo ono što kaza prorok Joilo: ¹⁷ I biæe u pošljednje dane, govori Gospod, izliæu od Duha

svojega na svako tijelo, i proreæi æe sinovi vaši i kæeri vaše, i mladiaei vaši vidjeæe utvare i starci vaši sniaæe snove; ¹⁸ Jer æu na sluge svoje i na sluškinje svoje u te dane izliti od Duha svojega, i proreæi æe. ¹⁹ I daæu èudesu gore na nebu i znake dolje na zemlji: krv i oganj i pušenje dima. ²⁰ Sunce æe se pretvoriti u tamu i mjesec u krv prije nego dođe veliki i slavni dan Gospodnji. ²¹ I biaæe da æe se svaki spasti koji prizove ime Gospodnje. ²² Ljudi Izrailjci! poslušajte rijeçi ove: Isusa Nazareæanina, èovjeka od Boga potvrðena meðu vama silama i èudesima i znacima koje uèini Bog preko njega meðu vama, kao što i sami znate, ²³ Ovoga odreðenijem savjetom i promislom Božijim predana primivši, preko ruku bezakonika prikovaste i ubiste; ²⁴ Kojega Bog podiže, razdriješivši sveze smrtnu, kao što ne bijaše moguæe da ga one drže. ²⁵ Jer David govori za njega: Gospoda jednako gledah pred sobom: jer je s desne strane mene, da se ne pomaknem; ²⁶ Zato se razveseli srce moje, i obradova se jezik moj, pa još i tijelo moje poèivaæe u nadu; ²⁷ Jer neæeš ostaviti duše moje u paklu, niti æeš dati da svetac tvoj vidi truhljenja. ²⁸ Pokazao si mi putove života: napuniæeš me veselja s licem svojijem. ²⁹ Ljudi braæo! neka je slobodno kazati vam upravo za starješinu Davida da i umrije, i ukopan bi, i grob je njegov meðu nama do ovoga dana. ³⁰ Prorok dakle buduæi, i znajuæi da mu se Bog kletvom kle od roda bedara njegovijeh po tijelu podignuti Hrista, i posaditi ga na prijestolu

njegovu, ³¹ Predvidjevši govori za vaskrsenije Hristovo da se ne ostavi duša njegova u paklu, ni tijelo njegovo vidje truhljenja. ³² Ovoga Isusa vaskrse Bog, èemu smo mi svi svjedoci. ³³ Desnicom dakle Božijom podiže se, i obeæanje svetoga Duha primivši od oca, izli ovo što vi sad vidite i èujete. ³⁴ Jer David ne iziđe na nebesa, nego sam govori: reèe Gospod Gospodu mojemu: sjedi meni s desne strane, ³⁵ Dok položim neprijatelje tvoje podnožje nogama tvojima. ³⁶ Tvrdo dakle neka zna sav dom Izrailjev da je i Gospodom i Hristom Bog uèinio ovoga Isusa koga vi raspeste. ³⁷ A kad èuše, ražali im se u srcu, i rekoše Petru i ostalijem apostolima: šta æemo èiniti, ljudi braæo? ³⁸ A Petar im reèe: pokajte se, i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oproštenje grijeha; i primiaete dar svetoga Duha; ³⁹ Jer je za vas obeæanje i za djecu vašu, i za sve daljne koje æe god dozvati Gospod Bog naš. ⁴⁰ I drugijem mnogijem rijeèima svjedoèaše, i moljaše ih govoreæi: spasite se od ovoga pokvarenoga roda. ⁴¹ Koji dakle rado primiše rijeè njegovu krstiše se; i pristade u taj dan oko tri hiljade duša. ⁴² I ostaše jednako u nauci apostolskoj, i u zajednici, i u lomljenju hljeba, i u molitvama. ⁴³ I uđe strah u svaku dušu; jer apostoli èiniše mnoga èudesu i znake u Jerusalimu. ⁴⁴ A svi koji vjerovaše bijahu zajedno, i imahu sve zajedno. ⁴⁵ I teèevinu i imanje prodavahu i razdavahu svima kao što ko trebaše. ⁴⁶ I svaki dan bijahu jednako jednodušno u crkvi, i lomljahu hljeb po

kuæama, i primahu hranu s radosti i u prostoti srca, ⁴⁷ Hvaleæi Boga, i imajuæi milost u sviju ljudi. A Gospod svaki dan umnožavaše društvo onijeh koji se spasavahu.

3

¹ A Petar i Jovan iðahu zajedno gore u crkvu na molitvu u deveti sahat. ² I bijaše jedan èovjek hrom od utrobe matere svoje, kojega nošahu i svaki dan metahu pred vrata crkvena koja se zovu Krasna da prosi milostinju od ljudi koji ulaze u crkvu; ³ Koji vidjevši Petra i Jovana da hoæe da uðu u crkvu prošaše milostinju. ⁴ A Petar pogledavši na nj s Jovanom, reèe: pogledaj na nas. ⁵ A on gledaše u njih misleæi da æe mu oni što dati. ⁶ A Petar reèe: srebra i zlata nema u mene, nego što imam ovo ti dajem: u ime Isusa Hrista Nazareæanina ustani i hodi. ⁷ I uze ga za desnicu i podiže. I odmah se utvrdiše njegova stopala i gležnji. ⁸ I skoèivši ustade, i hoðaše, i uče s njima u crkvu iduæi i skaèuæi i hvaleæi Boga. ⁹ I vidješe ga svi ljudi gdje ide i hvali Boga. ¹⁰ A znadijahu ga da onaj bješe što milostinje radi sjeðaše kod Krasnijeh vrata crkvenijeh, i napuniše se èuda i straha za to što bi od njega. ¹¹ A kad se iscijeljeni hromi držaše Petra i Jovana, navališe k njima svi ljudi u trijem, koji se zvaše Solomunov, i èuðahu se. ¹² A kad vidje Petar, odgovaraše ljudima: ljudi Izrailjci! što se èudite ovome? Ili šta gledate na nas, kao da smo svojom silom ili pobožnošæu uèinili da on ide? ¹³ Bog Avraamov i Isakov i Jakovljevi, Bog otaca našijeh, proslavi sina svojega Isusa,

kojega vi predadoste i odrekoste ga se pred licem Pilatovijem kad on sudi da ga pusti. ¹⁴ A vi sveca i pravednika odrekoste se, i isprosiste èovjeka krvnika da vam pokloni; ¹⁵ A naèelnika života ubiste, kojega Bog vaskrse iz mrtvijen, èemu smo mi svjedoci. ¹⁶ I za vjeru imena njegova ovoga, koga vidite i poznajete, utvrdi ime njegovo; i vjera koja je kroza nj dade mu cijelo zdravlje ovo pred svima vama. ¹⁷ I sad, braæo, znam da iz neznanja ono uèiniste, kao i knezovi vaši. ¹⁸ A Bog kako naprijed javi ustima sviju proroka svojijeh da æe Hristos postradati, izvrši tako. ¹⁹ Pokajte se dakle, i obratite se da se oèistite od grijeha svojijeh, da doðu vremena odmaranja od lica Gospodnjega, ²⁰ I da pošlje naprijed nareèenoga vam Hrista Isusa, ²¹ Kojega valja dakle nebo da primi do onoga vremena kad se sve popravi, što Bog govori ustima sviju svetijeh proroka svojijeh od postanja svijeta. ²² Mojsije dakle ocevima našijem reèe: Gospod Bog vaš podignuæe vam proroka iz vaše braæe, kao mene; njega poslušajte u svemu što vam kaže. ²³ I biæe da æe se svaka duša koja ne posluša toga proroka istriebiti iz naroda. ²⁴ A i svi proroci od Samuila i potom koliko ih god govori, i za ove dane javljaše. ²⁵ Vi ste sinovi proroka i zavjeta koji uèini Bog s ocevima vašijem govoreæi Avraamu: i u sjemenu tvojemu blagosloviæe se svi narodi na zemlji. ²⁶ Vama najprije Bog podiže sina svojega Isusa, i posla ga da vas blagosilja da se svaki od vas obrati od pakosti svojijeh.

4

¹ A kad oni govorahu narodu, naiđoše na njih sveštenici i vojvoda crkveni i sadukeji; ² I rasrdiše se, što oni uèe ljude i javljaju u Isusu vaskrsenije iz mrtvih. ³ I digoše na njih ruke, i metnuše ih u zatvor do ujutru: jer veæ bješe veèe. ⁴ A od onijeh koji slušahu rijeè mnogi vjerovali, i postade broj ljudi oko pet hiljada. ⁵ A kad bi ujutru, skupiše se knezovi njihovi i starješine i književnici u Jerusalem, ⁶ I Ana poglavar sveštenieki i Kajafa i Jovan i Aleksandar i koliko ih god bješe od roda svešteniekoga; ⁷ I metnuvši ih na srijedu pitahu: kakom silom ili u èije ime uèiniste vi ovo? ⁸ Tada Petar napunivši se Duha svetoga reèe im: knezovi narodni i starješine Izrailjeve! ⁹ Ako nas danas pitate za dobro djelo koje uèinismo bolesnu èovjeku te on ozdravi: ¹⁰ Da je na znanje svima vama i svemu narodu Izrailjevu da u ime Isusa Hrista Nazareæanina, kojega vi raspeste, kojega Bog podiže iz mrtvih, stoji ovaj pred vama zdrav. ¹¹ Ovo je kamen koji vi zidari odbaciste, a postade glava od ugla: i nema ni u jednome drugom spasenija; ¹² Jer nema drugoga imena pod nebom danoga ljudima kojijem bi se mi mogli spasti. ¹³ A kad vidješe slobodu Petrovu i Jovanovu, i znajuæi da su ljudi neknjiževni i prosti, divljahu se, a znadijahu ih da bijahu s Isusom. ¹⁴ A videæi iscijeljenoga èovjeka gdje s njima stoji ne mogahu ništa protivu reæi. ¹⁵ Onda im zapovjediše da iziđu napolje iz savjeta, pa pitahu jedan drugoga ¹⁶ Govoreæi: šta æete èiniti ovijem ljudima?

Jer veliki znak što uèiniše oni poznat je svima koji žive u Jerusalmu, i ne možemo odreæi; ¹⁷ Ali da se dalje ne razilazi po narodu, da im oštro zaprijetimo da više ne govore za ime ovo nikome. ¹⁸ I dozvavši ih zapovjediše im da ništa ne spominju niti uèe u ime Isusovo. ¹⁹ Petar i Jovan odgovarajuæi rekoše im: sudite je li pravo pred Bogom da vas veæma slušamo negoli Boga? ²⁰ Jer mi ne možemo ne govoriti što vidjesmo i èusmo. ²¹ A oni zaprijetivši im pustiše ih, ne našavši ništa kako bi ih muèili, naroda radi; jer svi hvaljahu Boga za ono što se bješe dogodilo. ²² Jer onome èovjeku bješe više od èetrdeset godina na kom se dogodi ovo èudo zdravlja. ²³ A kad ih otpustiše, dođoše k svojim, i javiše šta im rekoše glavari sveštenieki i starješine. ²⁴ A oni kad èuše, jednodušno podigoše glas k Bogu i rekoše: Gospode Bože, ti koji si stvorio nebo i zemlju i more i sve što je u njima; ²⁵ Koji ustima Davida sluge svojega reèe: zašto se bune neznabošci, i narodi izmišljavaju prazne rijeèi? ²⁶ Sastaše se carevi zemaljski, i knezovi se sabraše ujedno na Gospoda i na Hrista njegovu. ²⁷ Zaista se sabraše u ovome gradu na svetoga sina tvojega Isusa, kojega si pomazao, Irod i Pontijski Pilat s neznabošcima i s narodom Izrailjevijem, ²⁸ Da uèine što ruka tvoja i savjet tvoj naprijed odredi da bude. ²⁹ I sad Gospode! pogledaj na njihove prijetnje, i daj slugama svojim da govore sa svakom slobodom rijeèe tvoju; ³⁰ I pružaj ruku svoju na iscjeljivanje i da znaci i èudesa bivaju imenom svetoga sina

tvoje Isusa. ³¹ I pošto se oni pomoliše Bogu zatrese se mjesto gdje bijahu sabrani, i napuniše se svi Duha svetoga, i govorahu rijeè Božiju sa slobodom. ³² A u naroda koji vjerova bješe jedno srce i jedna duša; i nijedan ne govoraše za imanje svoje da je njegovo, nego im sve bješe zajednièko. ³³ I apostoli s velikom silom svjedoèahu za vaskrsenije Gospoda Isusa Hrista; i blagodat velika bješe na svima njima: ³⁴ Jer nijedan meðu njima ne bješe siromašan, jer koliko ih god bijaše koji imadijahu njive ili kuæe, prodavahu i donošahu novce što uzimahu za to, ³⁵ I metahu pred noge apostolima; i davaše se svakome kao što ko trebaše. ³⁶ A Josija, prozvani od apostola Varnava, koje znaèi sin utjehe, Levit rodom iz Kipra, ³⁷ On imadijaše njivu, i prodavši je donese novce i metnu apostolima pred noge.

5

¹ A jedan èovjek, po imenu Ananija, sa ženom svojom Sapiroj prodade njivu, ² I sakri od novaca sa znanjem i žene svoje, i donesavši jedan dijel metnu apostolima pred noge. ³ A Petar reèe: Ananija! zašto napuni sotona srce tvoje da slažeš Duhu svetome i sakriješ od novaca što uze za njivu? ⁴ Kad je bila u tebe ne bješe li tvoja? I kad je prodade ne bješe li u tvojoj vlasti? Zašto si dakle takovu stvar metnuo u srce svoje? Ljudima nijesi slagao nego Bogu. ⁵ A kad èu Ananija rijeèi ove, pade i izdahnu; i uðe veliki strah u sve koji slušahu ovo. ⁶ A momci ušavši uzeše ga i iznesoše te

zakopaše. ⁷ A kad prođe oko tri sahata, uđe i žena njegova ne znajuæi šta je bilo. ⁸ A Petar joj odgovori: kaži mi jeste li za toliko dali njivu? A ona reèe: da, za toliko. ⁹ A Petar joj reèe: zašto se dogovoriste da iskušate Duha Gospodnjega? Gle, noge onijeh koji tvoga muža zakopaše pred vratima su, i iznijeæe te. ¹⁰ I odmah padnu pred nogama njegovijem i izdahnu. A momci ušavši nađoše je mrtvu i iznesoše je i zakopaše kod muža njezina. ¹¹ I uđe veliki strah u svu crkvu i u sve koji èuše ovo. ¹² A rukama apostolskima uèiniše se mnogi znaci i èudesna meðu ljudima; i bijahu svi jednodušno u trijemu Solomunovu. ¹³ A od ostalih niko ne smijaše pristupiti k njima; nego ih hvaljaše narod. ¹⁴ A sve više pristajahu oni koji vjerovahu Gospoda, mnoštvo ljudi i žena, ¹⁵ Tako da i po ulicama iznošahu bolesnike i metahu na posteljama i na nosilima, da bi kad prođe Petar barem sjenka njegova osjenila koga od njih. ¹⁶ A dolažahu mnogi i iz okolnijeh gradova u Jerusalem, i donošahu bolesnike i koje muèahu neèisti duhovi; i svi ozdravljahu. ¹⁷ Ali ustade poglavar sveštenieki i svi koji bijahu s njim, od jeresi sadukejske, i napuniše se zavisti, ¹⁸ I digoše ruke svoje na apostole, i metnuše ih u opšti zatvor. ¹⁹ A anđeo Gospodnji otvori noæu vrata tamnieka, i izvedavši ih reèe: ²⁰ Idite i stanite u crkvi te govorite narodu sve rijeèi ovoga života. ²¹ A kad oni èuše, uđoše ujutru u crkvu, i uèahu. A kad dođe poglavar sveštenieki i koji bijahu s njim, sazvaše sabor i sve starješine od sinova

Izrailjevijeh, i poslaše u tamnicu da ih dovedu. ²² A kad sluge otidoše, ne nađoše ih u tamnici; onda se vratiše i javiše im ²³ Govoreæi: tamnicu nađosmo zaključanu sa svakom tvrđom i èuvare gdje stoje pred vratima; ali kad otvorismo, unutra nijednoga ne nađosmo. ²⁴ A kad èuše ove rijeèi poglavar sveštènièki i vojvoda crkveni i ostali glavari sveštènièki, ne mogahu im se naèuditi šta bi to sad bilo. ²⁵ A neko dođe i javi im govoreæi: eno oni ljudi što ih baciste u tamnicu, stoje u crkvi i uèe narod. ²⁶ Tada otide vojvoda s momcima i dovede ih ne na silu: jer se bojahu naroda da ih ne pobije kamenjem. ²⁷ A kad ih dovedoše, postaviše ih pred sabor, i zapita ih poglavar sveštènièki govoreæi: ²⁸ Ne zaprijetismo li vam oštro da ne uèite u ovo ime? i gle, napuniste Jerusalem svojom naukom, i hoæete da bacite na nas krv ovoga èovjeka. ²⁹ A Petar i apostoli odgovarajuæi rekoše: veæma se treba Bogu pokoravati negoli ljudima. ³⁰ Bog otaca našijeh podiže Isusa, kojega vi ubiste objesivši na drvo. ³¹ Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za poglavara i spasa, da da Izrailju pokajanje i oproštenje grijeha. ³² I mi smo njegovi svjedoci ovijeh rijeèi i Duh sveti kojega Bog dade onima koji se njemu pokoravaju. ³³ A kad oni èuše vrlo se rasrdiše, i mišljahu da ih pobiju. ³⁴ Ali onda ustade u skupštini jedan farisej, po imenu Gamaliilo, zakonik, poštovan od svega naroda, i zapovjedi da apostoli malo iziđu napolje, ³⁵ Pa reèe njima: ljudi Izrailjci! gledajte dobro za ove ljude šta æete èiniti; ³⁶ Jer prije ovijeh

dana usta Tevda, govoreæi da je on nešto, za kojijem pristade ljudi na broj oko èetiri stotine; on bi ubijen, i svi koji ga slušahu razidoše se i propadoše. ³⁷ Potom usta Juda Galilejac, u dane prijepisa, i odvuèe dosta ljudi za sobom; i on pogibe, i svi koji ga slušahu razasuše se. ³⁸ I sad vam kažem: prođite se ovijeh ljudi i ostavite ih; jer ako bude od ljudi ovaj savjet ili ovo djelo, pokvariae se. ³⁹ Ako li je od Boga, ne možete ga pokvariti, da se kako ne nađete kao bogoborci. ⁴⁰ Onda ga poslušашe, i dozvavši apostole izbiše ih, i zaprijetiše im da ne govore u ime Isusovo, i otpustiše ih. ⁴¹ A oni onda otidoše od sabora radujuæi se što se udostojiše primiti sramotu za ime Gospoda Isusa. ⁴² A svaki dan u crkvi i po kuæama ne prestajahu uèiti i propovijedati jevanđelje o Isusu Hristu.

6

¹ A u ove dane, kad se umnožiše uèenici, podigoše Grci viku na Jevreje što se njihove udovice zaboravljahu kad se dijeljaše hrana svaki dan. ² Onda dvanaestorica dozvavši mnoštvo uèenika, rekoše: nije prilièno nama da ostavimo rijeè Božiju pa da služimo oko trpeza. ³ Nađite dakle, braæo, među sobom sedam poštenijeh ljudi, punijeh Duha svetoga i premudrosti, koje æemo postaviti nad ovijem poslom. ⁴ A mi æemo u molitvi i u službi rijeèi ostati. ⁵ I ova rijeè bi ugodna svemu narodu. I izbraše Stefana, èovjeka napunjena vjere i Duha svetoga, i Filipa, i Prohora, i Nikanora, i Timona, i Parmena, i Nikolu pokrštenjaka iz

Antiohije. ⁶ Ove postaviše pred apostole, i oni pomolivši se Bogu metnuše ruke na njih. ⁷ I riječ Božija rastijaše, i množaše se vrlo broj učenika u Jerusalamu. I sveštenici mnogi pokoravahu se vjeri. ⁸ A Stefan pun vjere i sile činjaše znake i čudesna velika među ljudima. ⁹ Tada ustaše neki iz zbornice koja se zove Liveræanska i Kirinaèka i Aleksandrijaèka i onijeh koji bijahu iz Kilikije i Azije, i prepirahu se sa Stefanom. ¹⁰ I ne mogahu protivu stati premudrosti i Duhu kojijem govoraše. ¹¹ Tada podgovoriše ljude te kazaše: čusmo ga gdje huli na Mojsija i na Boga. ¹² I pobuniše narod i starješine i književnike, i napadoše i uhvatiše ga, i dovedoše ga na sabor. ¹³ I izvedoše lažne svjedoke koji govorahu: ovaj čovjek ne prestaje huliti na ovo sveto mjesto i na zakon. ¹⁴ Jer ga čusmo gdje govori: ovaj Isus Nazareæanin razvaliæe ovo mjesto, i izmijeniaèe obiaèaje koje nam ostavi Mojsije. ¹⁵ I pogledavši na nj svi koji sjedahu na saboru vidješe lice njegovo kao lice anđela.

7

¹ A poglavar svešteneiki reèe: je li dakle tako? ² A on reèe: ljudi braæo i oci! poslušajte. Bog slave javi se ocu našem Avraamu kad bješe u Mesopotamiji, prije nego se doseli u Haran, ³ I reèe mu: iziði iz zemlje svoje i od roda svojega i iz doma oca svojega, i doði u zemlju koju æu ti ja pokazati. ⁴ Tada iziđe iz zemlje Haldejske, i doseli se u Haran; i odande, po smrti oca njegova, preseli ga u ovu zemlju u kojoj vi sad živite.

⁵ I ne dade mu našljedstva u njoj ni stope; i obreèe mu je dati u držanje i sjemenu njegovu poslije njega, dok on još nemaše djeteta. ⁶ Ali Bog reèe ovako: sjeme tvoje biæe došljaci u zemlji tuđoj, i natjeraæe ga da služi, i muèiæe ga èetiri stotine godina. ⁷ I narodu kome æe služiti ja æu suditi, reèe Bog; i potom æe iziæi, i služiaæe meni na ovome mjestu. ⁸ I dade mu zavjet obrezanja, i tako rodi Isaka, i obreza ga u osmi dan; i Isak Jakova, i Jakov dvanaest starješina. ⁹ I starješine zaviđahu Josifu, i prodadoše ga u Misir; i Bog bješe s njim. ¹⁰ I izbavi ga od sviju njegovijeh nevolja, i dade mu milost i premudrost pred Faraonom carem Misirskijem, i postavi ga poglavarom nad Misirrom i nad svijem domom svojijem. ¹¹ A dođe glad na svu zemlju Misirsku i Hanaansku i nevolja velika, i ne nalažahu hrane oci naši. ¹² A Jakov èuvši da ima pšenice u Misiru posla najprije oce naše. ¹³ I kad dođoše drugi put, poznaše Josifa braæa njegova, i rod Josifov posta poznat Faraonu. ¹⁴ A Josif posla i dozva oca svojega Jakova i svu rodbinu svoju, sedamdeset i pet duša. ¹⁵ I Jakov siđe u Misir, i umrije, on i ocevi naši. ¹⁶ I prenesoše ih u Sihem, i metnuše u grob koji kupi Avraam za novce od sinova Emorovijeh u Sihemu. ¹⁷ I kad se približi vrijeme obeæanja za koje se Bog zakle Avraamu, narod se narodi i umnoži u Misiru, ¹⁸ Dok nastade drugi car u Misiru, koji ne znaše Josifa. ¹⁹ Ovaj namisli zlo za naš rod, izmuèi oce naše da svoju djecu bacahu da ne žive. ²⁰ U to se vrijeme rodi Mojsije, i bješe Bogu ugodan,

i bi tri mjeseca hranjen u kuæi oca svojega. ²¹ A kad ga izbaciše, uze ga kæi Faraonova, i odgaji ga sebi za sina. ²² I nauèi se Mojsije svoj premudrosti Misirskoj, i bješe silan u rijeèima i u djelima. ²³ A kad mu se navršivaše èetrdeset godina, dođe mu na um da obiđe braæu svoju, sinove Izrailjeve. ²⁴ I vidjevši jednome gdje se èini nepravda, pomože, i pokaja onoga što mu se èinjaše nepravda, i ubi Misirca. ²⁵ Mišljaše pak da braæa njegova razumiju da Bog njegovom rukom njima spasenije dade: ali oni ne razumješe. ²⁶ A sutradan dođe meðu takove koji se bijahu svadili, i miraše ih govoreæi: ljudi, vi ste braæa, zašto èinite nepravdu jedan drugome? ²⁷ A onaj što èinjaše nepravdu bližnjemu oturi ga govoreæi: ko je tebe postavio knezom i sudijom nad nama? ²⁸ Ili i mene hoæeš da ubiješ kao što si juèe ubio Misirca? ²⁹ A Mojsije pobježe od ove rijeèi, i posta došljak u zemlji Madijanskoj, gdje rodi dva sina. ³⁰ I kad se navrši èetrdeset godina, javi mu se u pustinji gore Sinajske anđeo Gospodnji u plamenu ognjenom u kupini. ³¹ A kad Mojsije vidje, divljaše se utvari. A kad on pristupi da vidi, bi glas Gospodnji k njemu: ³² Ja sam Bog otaca tvojijeh, Bog Avraamov i Bog Isakov i Bog Jakovljev. A Mojsije se bješe uzdrktao i ne smijaše da pogleda. ³³ A Gospod mu reèe: izuj obuæu sa svojijeh nogu: jer je mjesto na kome stojiš sveta zemlja. ³⁴ Ja dobro vidjeh muku svojega naroda koji je u Misiru, i èuh njihovo uzdisanje, i siđoh da ih izbavim: i sad hodi da te pošljem u Misir. ³⁵ Ovoga Mojsija,

kojega oturiše rekavši: ko te postavi knezom i sudijom? ovoga Bog za kneza i izbavitelja posla rukom anđela koji mu se javi u kupini. ³⁶ Ovaj ih izvede uèinivši èudesu i znake u zemlji Misirskoj i u Crvenom Moru i u pustinji èetrdeset godina. ³⁷ Ovo je Mojsije koji kaza sinovima Izrailjevijem: Gospod Bog vaš podignuæe vam proroka iz vaše braæe, kao mene: njega poslušajte. ³⁸ Ovo je onaj što bješe u crkvi u pustinji s anđelom, koji mu govori na gori Sinajskoj, i s ocima našijem; koji primi rijeèi žive da ih nama da; ³⁹ Kojega ne htješe poslušati oci naši, nego ga odbaciše, i okrenuše se srcem svojim u Misir, ⁴⁰ Rekavši Aronu: naèini nam bogove koji æe iæi pred nama, jer ovome Mojsiju, koji nas izvede iz zemlje Misirske, ne znamo šta bi. ⁴¹ I tada naèiniše tele, i prinesoše žrtvu idolu, i radovahu se rukotvorini svojoj. ⁴² A Bog se okrenu od njih, i predade ih da služe vojnicima nebeskijem, kao što je pisano u knjizi proroka: eda zaklanja i žrtve prinesoste mi za èetrdeset godina u pustinji, dome Izrailjev? ⁴³ I primiste èador Molohov, i zvijezdu boga svojega Remfana, kipove koje naèiniste da im se molite; i preseliæu vas dalje od Vavilona. ⁴⁴ Ocevi naši imahu èador svjedoèanstva u pustinji, kao što zapovjedi onaj koji govori Mojsiju da ga naèini po onoj prilici kao što ga vidje; ⁴⁵ Koji i primiše ocevi naši i donesoše s Isusom Navinom u zemlju neznabožaca, koje oturi Bog ispred lica našijeh otaca, tja do Davida, ⁴⁶ Koji nađe milost u Boga, i izmoli da nađe mjesto Bogu

Jakovljevu. ⁴⁷ A Solomun mu naèini kuæu. ⁴⁸ Ali najviši ne živi u rukotvorenijem crkvama, kao što govori prorok: ⁴⁹ Nebo je meni prijestol a zemlja podnožje nogama mojima: kako æete mi kuæu sazidati? govori Gospod; ili koje je mjesto za moje poèivanje? ⁵⁰ Ne stvori li ruka moja sve ovo? ⁵¹ Tvrdovrat i neobrezanijeh srca i ušiju! vi se jednako protivite Duhu svetome; kako vaši oci, tako i vi. ⁵² Kojega od proroka ne protjeraše oci vaši? I pobiše one koji naprijed javiše za dolazak pravednika, kojega vi sad izdajnici i krvnici postadoste; ⁵³ Koji primiste zakon naredbom anđelskom, i ne održaste. ⁵⁴ Kad ovo èuše, rasrdiše se vrlo u srcima svojim, i škrgutahu zubima na nj. ⁵⁵ A Stefan buduæi pun Duha svetoga pogleda na nebo i vidje slavu Božiju i Isusa gdje stoji s desne strane Bogu; ⁵⁶ I reèe: evo vidim nebesa otvorena i sina èovjeèijega gdje stoji s desne strane Bogu. ⁵⁷ A oni povikavši iza glasa zatiskivahu uši svoje, i navališe jednodušno na nj. ⁵⁸ I izvedavši ga iz grada stadoše ga zasipati kamenjem, i svjedoci haljine svoje metnuše kod nogu mladica po imenu Savla. ⁵⁹ I zasipahu kamenjem Stefana, koji se moljaše Bogu i govoraše: Gospode Isuse! primi duh moj. ⁶⁰ Onda kleèe na koljena i povika iza glasa: Gospode! ne primi im ovo za grijeh. I ovo rekavši umrije.

8

¹ Savle pak bješe pristao na njegovu smrt. A u taj dan postade veliko gonjenje na crkvu

Jerusalimsku, i svi se rasijaše po krajevima Judejskijem i Samarijskijem osim apostola. ² A ljudi pobožni ukopaše Stefana i veliki plaè uèiniše nad njim. ³ A Savle dosađivaše crkvi, jer iđaše po kuæama, i vucijaše ljude i žene te predavaše u tamnicu. ⁴ A oni što se bijahu rasijali prolažahu propovijedajuæi rijeè. ⁵ A Filip sišavši u grad Samarijski propovijedaše im Hrista. ⁶ A narod pažaše jednodušno na ono što govoraše Filip, slušajuæi i gledajuæi znake koje èinjaše; ⁷ Jer duhovi neèisti s velikom vikom izlažahu iz mnogijeh u kojima bijahu, i mnogi uzeti i hromi ozdraviše. ⁸ I bi velika radost u gradu onome. ⁹ A bješe jedan èovjek, po imenu Simon, koji prije èaraše u gradu i dovođaše u èudo narod Samarijski, govoreæi da je on nešto veliko; ¹⁰ Na kojega gledahu svi, i malo i veliko, govoreæi: ovo je velika sila Božija. ¹¹ A zato gledahu na njega što ih mnogo vremena èinima udivljavaše. ¹² Kad pak vjerovaše Filipu koji propovijedaše jevanđelje o carstvu Božijemu i o imenu Isusa Hrista, kršæavahu se i ljudi i žene. ¹³ Tada i Simon vjerova, i krstivši se osta kod Filipa; i videæi djela i znake velike koji se èinjahu divljaše se vrlo. ¹⁴ A kad èuše apostoli koji bijahu u Jerusalemu da Samarija primi rijeè Božiju, poslaše k njima Petra i Jovana. ¹⁵ Koji sišavši pomoliše se Bogu za njih da prime Duha svetoga; ¹⁶ Jer još ni na jednoga ne bješe došao, nego bijahu samo kršteni u ime Gospoda Isusa. ¹⁷ Tada apostoli metnuše ruke na njih, i oni primiše Duha svetoga. ¹⁸ A kad vidje Simon

da se daje Duh sveti kad apostoli metnu ruke, donese im novce ¹⁹ Govoreæi: dajte i meni ovu vlast da kad metnem ruke na koga primi Duha svetoga. ²⁰ A Petar mu reèe: novci tvoji s tobom da budu u pogibao, što si pomislio da se dar Božij može dobiti za novce. ²¹ Nema tebi dijela ni iseta u ovoj rijeèi; jer srce tvoje nije pravo pred Bogom. ²² Pokaj se dakle od ove svoje pakosti, i moli se Bogu da bi ti se oprostila pomisao srca tvoga. ²³ Jer te vidim da si u grkoj žuèi i u svezi nepravde. ²⁴ A Simon odgovarajuæi reèe: pomolite se vi Gospodu za mene da ne naiđe na mene ništa od ovoga što rekoste. ²⁵ Tako oni posvjedoèivši i govoriivši rijeè Gospodnju vratiše se u Jerusalem, i mnogijem selima Samarijskijem propovjediše jevanđelje. ²⁶ A anđeo Gospodnji reèe Filipu govoreæi: ustani i idi na podne na put koji silazi od Jerusalima u Gazu i pust je. ²⁷ I ustavši pođe. I gle, èovjek Arapin, uškopljenik, vlastelin Kandakije carice Arapske, što bješe nad svima njezinijem riznicama, koji bješe došao u Jerusalem da se moli Bogu, ²⁸ Pa se vraæaše, i sjedeæi na kolima svojijem èitaše proroka Isaiju. ²⁹ A Duh reèe Filipu: pristupi i prilijepi se tijekom kolima. ³⁰ A Filip pritrèavši èu ga gdje èita proroka Isaiju, i reèe: a razumiješ li što èitaš? ³¹ A on reèe: kako bih mogao ako me ko ne uputi? I umoli Filipa te se pope i sjede s njim. ³² A mjesto iz pisma koje èitaše bješe ovo: kao ovca na zaklanje odvede se, i nijem kao jagnje pred onijem koji ga striže, tako ne otvori usta svojijeh. ³³ U njegovom

poniženju ukide se sud njegov. A rod njegov ko æe iskazati? Jer se njegov život uzima od zemlje. ³⁴ Onda uškopljenik odgovori Filipu i reèe: molim te, za koga ovo govori prorok? ili za sebe ili za koga drugoga? ³⁵ A Filip otvorivši usta svoja, i poèevši od pisma ovoga, propovjedi mu jevanðelje Isusovo. ³⁶ Kako iðahu putem doðoše na nekaku vodu; i reèe uškopljenik: evo vode, šta brani meni da se krstim? ³⁷ A Filip mu reèe: ako vjeruješ od svega srca svojega, možeš. A on odgovarajuæi reèe: vjerujem da je Isus Hristos sin Božij. ³⁸ I zapovjedi da stanu kola, i siðoše oba na vodu, i Filip i uškopljenik, i krsti ga. ³⁹ A kad iziðoše iz vode, Duh sveti pade na uškopljenika, a anðeo Gospodnji uze Filipa, i više ga ne vidje uškopljenik; nego otide putem svojijem radujuæi se. ⁴⁰ A Filip se obrete u Azotu; i prolazeæi propovijedaše jevanðelje svima gradovima, dok ne dođe u Æesariju.

9

¹ A Savle još dišuæi prijetnjom i smræu na uèenike Gospodnje pristupi k poglavaru svešteniekome, ² I izmoli u njega poslanice u Damask na zbornice, ako koga nađe od ovoga puta, i ljude i žene svezane da dovede u Jerusolim. ³ A kad bješe na putu i dođe blizu Damaska, ujedanput obasja ga svjetlost s neba, ⁴ I padnuvši na zemlju èu glas gdje mu govori: Savle! Savle! zašto me goniš? ⁵ A on reèe: ko si ti, Gospode? A Gospod reèe: ja sam Isus, kojega ti goniš: teško ti je protivu bodila praæati se.

⁶ A on drkæuæi od straha reèe: Gospode! šta hoæeš da èinim? I Gospod mu reèe: ustani i uði u grad, pa æe ti se kazati šta ti treba èiniti. ⁷ A ljudi koji iðahu s njim stajahu i èuðahu se, jer èujahu glas a ne viðahu nikoga. ⁸ A Savle usta od zemlje, i otvorenijem oèima svojijem nikoga ne viðaše. A oni ga uzeše za ruku i uvedoše u Damask. ⁹ I bješe tri dana slijep, i ne jede, niti pi. ¹⁰ A u Damasku bješe jedan uèenik, po imenu Ananija, i reèe mu Gospod u utvari: Ananija! A on reèe: evo me, Gospode! ¹¹ A Gospod mu reèe: ustani i idi u ulicu koja se zove Prava, i traži u domu Judinom po imenu Savla Taršanina; jer gle, on se moli Bogu, ¹² I vidje u utvari èovjeka, po imenu Ananiju, gdje uðe i metnu ruku na nj da progleda. ¹³ A Ananija odgovori: Gospode! ja èuh od mnogijeh za toga èovjeka kolika zla poèini svetima tvojima u Jerusalimu; ¹⁴ I ovdje ima vlast od glavara sveštènièkijeh da veže sve koji prizivaju ime tvoje. ¹⁵ A Gospod mu reèe: idi, jer mi je on sud izbrani da iznese ime moje pred neznabošce i careve i sinove Izrailjeve. ¹⁶ A ja æu mu pokazati koliko mu valja postradati za ime moje. ¹⁷ I poðe Ananija, i uðe u kuæu, i metnuvši ruke na nj reèe: Savle, brate! Gospod Isus, koji ti se javi na putu kojijem si išao, posla me da progledaš i da se napuniš Duha svetoga. ¹⁸ I odmah otpade od oèiju njegovijeh kao krljušt, i odmah progleda, i ustavši krsti se. ¹⁹ I pošto pojede okrijepi se; i bi Savle nekoliko dana s uèenicima koji bijahu u Damasku. ²⁰ I odmah po zbornicama propovijedaše Isusa da je on sin

Božij. ²¹ A svi koji slušahu divljahu se i govorahu: nije li ovo onaj što gonjaše u Jerusalimu one koji spominjahu ime ovo, i ovdje zato dođe da ih povezane vodi glavarima svešteničijem. ²² A Savle se veæma siljaše i zabunjivaše Jevreje koji žive u Damasku, dokazujuæi da je ovo Hristos. ²³ A kad se navrši podosta dana, dogovoriše se Jevreji da ga ubiju. ²⁴ Ali Savle doznade njihov dogovor; a oni èuvahu vrata dan i noæ da bi ga ubili; ²⁵ A uèenici ga uzeše noæu i spustiše preko zida u kotarici. ²⁶ A kad dođe Savle u Jerusolim, ogledaše da se pribije uz uèenike; i svi ga se bojahu, jer ne vjerovahu da je uèenik. ²⁷ A Varnava ga uze i dovede k apostolima, i kaza im kako na putu vidje Gospoda, i kako mu govori, i kako u Damasku slobodno propovijeda ime Isusovo. ²⁸ I bijaše s njima i ulazi u Jerusolim i izlazi i slobodno propovijedaše ime Gospoda Isusa. ²⁹ I govoraše i prepiraše se s Grcima; a oni gledahu da ga ubiju. ³⁰ A kad razumješe braæa, svedoše ga u Æesariju, i otpustiše ga u Tars. ³¹ A crkve po svoj Judeji i Galileji i Samariji bijahu na miru, i napredovahu, i hoðahu u strahu Gospodnjem, i umnožavahu se utjehom svetoga Duha. ³² I dogodi se kad Petar obilažaše sve, da dođe i k svetima koji življahu u Lidi. ³³ I nađe tamo jednoga èovjeka po imenu Eneju, koji veæ osam godina ležaše na odru, jer bješe uzet. ³⁴ I reèe mu Petar: Eneja! iscjeljuje te Isus Hristos, ustani i prostri sam sebi. I odmah usta. ³⁵ I vidješe ga svi koji življahu u Lidi i u Asaronu, i obratiše se ka Gospodu. ³⁶ A u Jopi

bješe jedna uèenica, po imenu Tavita, koje znaèi srna, i ona bješe puna dobrih djela i milostinje što èinjaše. ³⁷ I dogodi se u te dane da se ona razbolje i umrije; onda je okupaše i metnuše u gornju sobu. ³⁸ A buduæi da je Lida blizu Jope, onda uèenici èuvši da je Petar u njoj poslaše dva èovjeka moleæi ga da ne požali truda doæi do njih. ³⁹ A Petar ustavši otide s njima, i kad dođe, izvedoše ga u gornju sobu i skupiše se oko njega sve udovice plaèuæi i pokazujuæi suknje i haljine što je radila Srna dok je bila s njima. ⁴⁰ A Petar izgnavši sve napolje kleèe na koljena i pomoli se Bogu, i okrenuvši se k tijelu reèe: Tavito! ustani. A ona otvori oèi svoje, i vidjevši Petra sjede. ⁴¹ Petar pak pruživši joj ruku podiže je; i dozvavši svete i udovice pokaza je živu. ⁴² I ovo se razglasi po svoj Jopi, i mnogi vjerovaše Gospoda. ⁴³ I dogodi se da on osta mnogo dana u Jopi u nekoga Simona kožara.

10

¹ A u Æesariji bješe jedan èovjek po imenu Kornilije, kapetan od èete koja se zvaše Talijanska. ² Pobožan i bogobojazan sa cijelijem domom svojijem, koji davaše milostinju mnogijem ljudima i moljaše se Bogu bez prestanka; ³ On vidje na javi u utvari oko devetoga sahata dnevi anđela Božijega gdje siđe k njemu i reèe mu: Kornilije! ⁴ A on pogledavši na nj i uplašivši se reèe: što je Gospode? A on mu reèe: molitve tvoje i milostinje iziđoše na pamet Bogu; ⁵ I sad pošlji u Jopu ljude i dozovi Simona prozvanoga

Petra: ⁶ On stoji u nekoga Simona kožara, kojega je kuæa kod mora: on æe ti kazati rijeèi kojima æeš se spasti ti i sav dom tvoj. ⁷ I kad otide anđeo koji govori Korniliju, dozvavši dvojicu od svojijeh slugu i jednoga pobožna vojnika od onijeh koji mu služahu, ⁸ I kazavši im sve posla ih u Jopu. ⁹ A sutradan kad oni iđahu putem i približiše se ka gradu, iziđe Petar u gornju sobu da se pomoli Bogu u šesti sahat. ¹⁰ I ogladnje, i šæaše da jede; a kad mu oni gotovljahu, dođe izvan sebe, ¹¹ I vidje nebo otvoreno i sud nekakav gdje silazi na njega, kao veliko platno, zavezan na èetiri roglja i spušta se na zemlju; ¹² U kome bijahu sva èetvoronožna na zemlji, i zvjerinje i bubine i ptice nebeske. ¹³ I postade glas k njemu: ustani, Petre! pokolji i pojedi. ¹⁴ A Petar reèe: nipošto, Gospode! jer nikad ne jedoh što pogano ili neèisto. ¹⁵ I gle, glas opet k njemu drugom: što je Bog oèistio ti ne pogani. ¹⁶ I ovo bi triput, i sud se opet uze na nebo. ¹⁷ A kad se Petar u sebi divljaše šta bi bila utvara koju vidje, i gle, ljudi poslani od Kornilija, napitavši i našavši dom Simonov stadoše pred vratima, ¹⁸ I zovnuvši pitahu: stoji li ovdje Simon prozvani Petar? ¹⁹ A dok Petar razmišljavaše o utvari, reèe mu Duh: evo tri èovjeka traže te; ²⁰ Nego ustani i siđi i idi s njima ne premissljajuæi ništa, jer ih ja poslah. ²¹ A Petar sišavši k ljudima poslanijem k sebi od Kornilija reèe: evo ja sam koga tražite; što ste došli? ²² A oni rekoše: Kornilije kapetan, èovjek pravedan i bogobožan, poznat kod svega naroda Jevrejskoga, primio je

zapovijest od anđela svetoga da dozove tebe u svoj dom i da èuje rijeèi od tebe. ²³ Onda ih dozva unutra i ugosti. A sjutradan ustavši Petar pođe s njima, i neki od braæe koja bješe u Jopi pođoše s njim. ²⁴ I sjutradan uđoše u Æesariju. A Kornilije èekaše ih sazavši rodbinu svoju i ljubazne prijatelje. ²⁵ A kad Petar šæaše da uđe, srete ga Kornilije, i padnuvši na noge njegove pokloni se. ²⁶ I Petar ga podiže govoreæi: ustani, i ja sam èovjek. ²⁷ I s njim govoreæi uđe, i nađe mnoge koji se bijahu sabrali. ²⁸ I reèe im: vi znate kako je neprilièno èovjeku Jevrejину družiti se ili dolaziti k tuđinu; ali Bog meni pokaza da nijednoga èovjeka ne zovem pogana ili neèista; ²⁹ Zato i bez sumnje dođoh pozvan. Pitam vas dakle zašto poslaste po mene? ³⁰ I Kornilije reèe: od èetvrtoga dana do ovoga èasa ja postih, i u deveti sahat moljah se Bogu u svojoj kuæi; i gle, èovjek stade preda mnom u haljini sjajnoj, ³¹ I reèe: Kornilije! uslišena bi molitva tvoja i milostinje tvoje pomenuše se pred Bogom. ³² Pošlji dakle u Jopu i dozovi Simona koji se zove Petar: on stoji u kuæi Simona kožara kod mora, koji kad dođe kazaæe ti. ³³ Onda ja odmah poslah k tebi; i ti si dobro uèinio što si došao. Sad dakle mi svi stojimo pred Bogom da èujemo sve što je tebi od Boga zapovjeđeno. ³⁴ A Petar otvorivši usta reèe: zaista vidim da Bog ne gleda ko je ko; ³⁵ Nego u svakom narodu koji se boji njega i tvori pravdu mio je njemu. ³⁶ Rijeè što posla sinovima Izrailjevijem, javljajuæi mir po Isusu Hristu, ona je Gospod svima. ³⁷ Vi znate

govor koji je bio po svoj Judeji poèevši od Galileje po krštenju koje propovijeda Jovan: ³⁸ Isusa iz Nazareta kako ga pomaza Bog Duhom svetijem i silom, koji proðe èineæi dobro i iscjeljujuæi sve koje ðavo bješe nadvladao; jer Bog bijaše s njim. ³⁹ I mi smo svjedoci svemu što uèini u zemlji Judejskoj i Jerusalmu; kojega i ubiše objesivši na drvo. ⁴⁰ Ovoga Bog vaskrse treæi dan, i dade mu da se pokaže, ⁴¹ Ne svemu narodu nego nama svjedocima naprijed izbranima od Boga, koji s njim jedosmo i pismo po vaskrseniju njegovom iz mrtvijen. ⁴² I zapovjedi nam da propovijedamo narodu i da svjedoèimo da je on nareèeni od Boga sudija živijem i mrtvijem. ⁴³ Za ovo svjedoèe svi proroci da æe imenom njegovijem primiti oproštenje grijeha svi koji ga vjeruju. ⁴⁴ A dok još Petar govoraše ove rijeçi, siðe Duh sveti na sve koji slušahu rijeè. ⁴⁵ I udiviše se vjerni iz obrezanja koji bijahu došli s Petrom, videæi da se i na neznabošce izli dar Duha svetoga. ⁴⁶ Jer ih slušahu gdje govorahu jezike, i velièahu Boga. Tada odgovori Petar: ⁴⁷ Eda može ko vodu zabraniti da se ne krste oni koji primiše Duha svetoga kao i mi? ⁴⁸ I zapovjedi im da se krste u ime Isusa Hrista. Tada ga moliše da ostane kod njih nekoliko dana.

11

¹ A èuše i apostoli i braæa koji bijahu u Judeji da i neznabošci primiše rijeè Božiju. ² I kad iziðe Petar u Jerusalm, prepirahu se s njim koji bijahu iz obrezanja, ³ Govoreæi: ušao si k ljudima koji nijesu obrezani, i jeo si s njima. ⁴ A

Petar počevši kazivaše im redom govoreæi: ⁵ Ja bijah u gradu Jopi na molitvi, i došavši izvan sebe vidjeh utvaru, gdje silazi sud nekakav kao veliko platno na četiri roglja i spušta se s neba, i dođe do preda me. ⁶ Pogledavši u nj opazih i vidjeh četvoronožna zemaljska, i zvjerinje i bubine i ptice nebeske. ⁷ A čuh glas koji mi govori: ustani, Petre! pokolji i pojedi. ⁸ A ja rekoh: nipošto, Gospode! jer ništa pogano i nečisto nikad ne uđe u usta moja. ⁹ A glas mi odgovori drugom s neba govoreæi: što je Bog očistio ti ne pogani. ¹⁰ A ovo bi triput; i uze se opet sve na nebo. ¹¹ I gle, odmah tri čovjeka staše pred kućom u kojoj bijah, poslani iz Āesarije k meni. ¹² A Duh mi reče da idem s njima ne promišljajuæi ništa. A dođoše sa mnom i ovo šest braće, i uđosmo u kuću čovjekovu. ¹³ I kaza nam kako vidje anđela u kući svojoj koji je stao i kazao mu: pošlji ljude u Jopu i dozovi Simona prozvanoga Petra, ¹⁴ Koji će ti kazati riječi kojima ćeš se spasti ti i sav dom tvoj. ¹⁵ A kad ja počeh govoriti, siđe Duh sveti na njih, kao i na nas u početku. ¹⁶ Onda se opomenuh riječi Gospodnje kako govoraše: Jovan je krstio vodom, a vi ćete se krstiti Duhom svetijem. ¹⁷ Kad im dakle Bog dade jednak dar kao i nama koji vjerujemo Gospoda svojega Isusa Hrista: ja ko bijah da bih mogao zabraniti Bogu? ¹⁸ A kad čuše ovo, umukoše, i hvaljahu Boga govoreæi: dakle i neznabošcima Bog dade pokajanje za život. ¹⁹ A oni što se rasijaše od nevolje koja posta za Stefana, prođoše tja do Finikije i Kipra i

Antiohije, nikomu ne govoreæi rijeèi do samijem Jevrejima. ²⁰ A neki od njih bijahu Kiprani i Kirinci, koji ušavši u Antiohiju govorahu Grcima propovijedajuæi jevanðelje o Gospodu Isusu. ²¹ I bješe ruka Božija s njima; i mnogo ih vjerovaše i obratiše se ka Gospodu. ²² A dođe rijeè o njima do ušiju crkve koja bješe u Jerusalmu; i poslaše Varnavu da ide tja do Antiohije; ²³ Koji došavši i vidjevši blagodat Božiju, obradova se, i moljaše sve da tvrdijem srcem ostanu u Gospodu; ²⁴ Jer bješe èovjek blag i pun Duha svetoga i vjere. I obrati se mnogi narod ka Gospodu. ²⁵ Varnava pak iziðe u Tars da traži Savla; i kad ga naðe, dovede ga u Antiohiju. ²⁶ I oni se cijelu godinu sastajaše ondje s crkvom, i uèiše mnogi narod; i najprije u Antiohiji nazvaše uèenike hrišæanima. ²⁷ A u te dane siðoše iz Jerusalma proroci u Antiohiju. ²⁸ I ustavši jedan od njih, po imenu Agav, objavi glad veliki koji šæaše biti po vasionom svijetu; koji i bi za Klaudija æesara. ²⁹ A od uèenika odredi svaki koliko koji mogaše da pošlju u pomoæ braæi koja živiljahu u Judeji. ³⁰ Koje i uèiniše poslavši starješinama preko ruke Varnavine i Savlove.

12

¹ U ono pak vrijeme podiže Irod car ruke da muèi neke od crkve. ² I pogubi Jakova brata Jovanova maèem. ³ I vidjevši da je to po volji Jevrejima nastavi da uhvati i Petra a bijahu dani prijesnijeh hljebova ⁴ Kojega i uhvati i baci u tamnicu, i predade ga èetvorici èetvrtnika vojnièkijeh da ga èuvaju, i mišljaše ga po pashi

izvesti pred narod. ⁵ I tako Petra èuvahu u tamnici; a crkva moljaše se za njega Bogu bez prestanka. ⁶ A kad šæaše Irod da ga izvede, onu noæ spavaše Petar meðu dvojicom vojnika, okovan u dvoje verige, a stražari pred vratima èuvahu tamnicu. ⁷ I gle, anđeo Gospodnji pristupi, i svjetlost obasja po sobi, i kucnuvši Petra u rebra probudi ga govoreæi: ustani brže. I spadoše mu verige s ruku. ⁸ A anđeo mu reèe: opaši se, i obuj opanke svoje. I uèini tako. I reèe mu anđeo: obuci haljinu svoju, pa hajde za mnom. ⁹ I izišavši iðaše za njim, i ne znadijaše da je to istina što anđeo èinjaše, nego mišljaše da vidi utvaru. ¹⁰ A kad proðoše prvu stražu i drugu i doðoše k vratima gvozdijenem koja voðahu u grad, ona im se sama otvoriše; i izišavši proðoše jednu ulicu, i anđeo odmah otstupi od njega. ¹¹ I kad dođe Petar k sebi reèe: sad zaista vidim da Bog posla anđela svojega te me izbavi iz ruku Irodovijeh i od svega èekanja naroda Jevrejskoga. ¹² I razmislivši dođe kuæi Marije matere Jovana koji se zvaše Marko, gdje bijahu mnogi sabrani i moljahu se Bogu. ¹³ A kad kucnu Petar u vrata od dvora, pristupi djevojka po imenu Roda, da èuje. ¹⁴ I poznavši glas Petrov od radosti ne otvori vrata, nego utrèa i kaza da Petar stoji pred vratima. ¹⁵ A oni joj rekoše: jesi li ti luda? A ona potvrđivaše da je tako. A oni govorahu: anđeo je njegov. ¹⁶ A Petar jednako kucaše. A kad otvoriše, vidješe ga, i udiviše se. ¹⁷ A on mahnuvši na njih rukom da æute, kaza im kako ga Gospod izvede iz

tamnice; i reèe: javite ovo Jakovu i braæi. I iziŝavŝi otide na drugo mjesto. ¹⁸ A kad bi dan, bjeŝe ne mala buna meðu vojnicima, ŝta to bi od Petra. ¹⁹ A kad ga Irod zaiska i ne naðe, onda ispita straŝare, i zapovjedi da ih odvedu; i iziŝavŝi iz Judeje u Æesariju onamo ŝivljaŝe. ²⁰ Jer se Irod srðaðe na Tirce i Sidonce. Ali oni jednoduŝno doðoŝe k njemu, i uzevŝi na svoju ruku Vlasta, posteljnika careva, iskahu mira, jer se njihove zemlje hranjahu od njegova carstva. ²¹ A u odreðeni dan obuèe se Irod u carsku haljinu, i sjedavŝi na prijesto govoraŝe im; ²² A narod vikaŝe: ovo je glas Boŝij, a ne èovjeèij. ²³ Ali ujedanput udari ga anðeo Gospodnji; jer ne dade slave Bogu; i buduæi izjeden od crvi izdahnu. ²⁴ A rijeè Boŝija rastijaŝe i mnoŝaðe se. ²⁵ A Varnava i Savle predavŝi pomoæ vratiŝe se iz Jerusallima u Antiohiju, uzevŝi sa sobom i Jovana koji se zvaŝe Marko.

13

¹ A u crkvi koja bjeŝe u Antiohiji bijahu neki proroci i uèitelji, to jest: Varnava i Simeun koji se zvaŝe Nigar, i Lukije Kirinac, i Manail odgajeni s Irodom èetverovlasnikom, i Savle. ² A kad oni sluŝahu Gospodu i poŝæahu, reèe Duh sveti: odvojte mi Varnavu i Savla na djelo na koje ih pozvah. ³ Tada postavŝi i pomolivŝi se Bogu metnuŝe ruke na njih, i otpustiŝe ih. ⁴ Ovi dakle poslani od Duha svetoga siðoŝe u Seleukiju, i odande otploviŝe u Kipar. ⁵ I doŝavŝi u Salamin javiŝe rijeè Boŝiju u zbornicama Jevrejskima; a imahu i Jovana slugu. ⁶ A kad proðoŝe

ostrvo tja do Pafa, nađošè neakvoga èovjeka vraèara i lažna proroka, Jevrejina, kome bješe ime Varisus, ⁷ Koji bješe s namjesnikom Srđem Pavlom, èovjekom razumnijem. Ovaj dozvavši Varnavu i Savla zaiska da èuje rijeè Božiju. ⁸ A Elima vraèar jer to znaèi ime njegovo) stade im se suprotiti, gledajuæi da odvrti namjesnika od vjere. ⁹ A Savle koji se zvaše i Pavle, pun Duha svetoga pogledavši na nj ¹⁰ Reèe: o napunjeni svakoga lukavstva i svake pakosti, sine đavolji! neprijatelju svake pravde! zar ne prestaješ kvariti pravijeh putova Gospodnjih? ¹¹ I sad eto ruke Gospodnje na te, i da budeš slijep da ne vidiš sunca za neko vrijeme. I ujedanput napade na nj mrak i tama, i pipajuæi tražaše vođa. ¹² Tada namjesnik, kad vidje šta bi, vjerova, diveæi se nauci Gospodnjoj. ¹³ A kad se Pavle sa svojijem društvom odveze iz Pafa, dođošè u Pergu Pamfilijsku; a Jovan se odvoji od njih, i vrati se u Jerusalem. ¹⁴ A oni otišavši iz Perge dođošè u Antiohiju Pisidijsku, i ušavši u zbornicu u dan subotni sjedoše. ¹⁵ A po èitanju zakona i proroka poslaše starješine zbornièke k njima govoreæi: ljudi braæo! ako je u vama rijeè utjehe za narod, govorite. ¹⁶ A Pavle ustavši i mahnuvši rukom reèe: ljudi Izrailjci i koji se Boga bojite! èujte. ¹⁷ Bog naroda ovoga izabra oce naše, i podiže narod kad bijahu došljaci u zemlji Misirskoj, i rukom visokom izvede ih iz nje. ¹⁸ I do èetrdeset godina prehrani ih u pustinji. ¹⁹ I zatrvši sedam naroda u zemlji Hanaanskoj na kocke razdijeli im zemlju

njihovu. ²⁰ I potom na èetiri stotine i pedeset godina dade im sudije do Samuila proroka. ²¹ I od tada iskaše cara, i dade im Bog Saula, sina Kisova, èovjeka od koljena Venijaminova, za èetrdeset godina. ²² I uklonivši njega podiže im Davida za cara, kome i reèe svjedoèeæi: naðoh Davida sina Jesejeva, èovjeka po srcu mojemu, koji æe ispuniti sve volje moje. ²³ Od njegova sjemena podiže Bog po obeæanju Izrailju spasa Isusa; ²⁴ Kad Jovan pred njegovijem dolaskom propovijeda krštenje pokajanja svemu narodu Izrailjevu. ²⁵ I kad svršivaše Jovan teèenje svoje, govoraše: ko mislite da sam ja nijesam ja; nego evo ide za mnom, kome ja nijesam dostojan razdriješiti remena na obuæi njegovoj. ²⁶ Ljudi braæo! sinovi roda Avraamova, i koji se meðu vama Boga boje! vama se posla rijeè ovoga spasenija. ²⁷ Jer oni što žive u Jerusalmu, i knezovi njihovi, ne poznaše ovoga i glasove proroèke koji se èitaju svake subote osudivši ga izvršiše. ²⁸ I ne našavši ni jedne krivice smrtne moliše Pilata da ga pogubi. ²⁹ I kad svršiše sve što je pisano za njega, skinuše ga s drveta i metnuše u grob. ³⁰ A Bog vaskrse ga iz mrtvih. ³¹ I pokaziva se mnogo dana onima što izlaziše s njim iz Galileje u Jerusalm, koji su sad svjedoci njegovi pred narodom. ³² I mi vam javljamo obeæanje koje bi ocevima našima da je ovo Bog ispunio nama, djeci njihovoj, podignuvši Isusa; ³³ Kao što je napisano i u drugom psalmu: ti si moj sin, ja te danas rodih. ³⁴ A da ga iz mrtvih vaskrse da se više ne vrati u truhljenje ovako

reèe: daæu vam svetinju Davidovu vjernu. ³⁵ Zato i na drugom mjestu govori: neæeš dati da tvoj svetac vidi truhljenja. ³⁶ Jer David posluživši rodu svojemu po volji Božijoj umrije, i metnuše ga kod otaca njegovijeh, i vidje truhljenje. ³⁷ A kojega Bog podiže ne vidje truhljenja. ³⁸ Tako da vam je na znanje, ljudi braæo! da se kroza nj vama propovijeda oproštenje grijeha. ³⁹ I od svega, oda šta se ne mogoste opravdati u zakonu Mojsijevu, opravdaæe se u njemu svaki koji vjeruje. ⁴⁰ Gledajte dakle da ne dođe na vas ono što je kazano u prorocima: ⁴¹ Vidite, nemarljivi! i èudite se, i nek vas nestane; jer ja èinim djelo u dane vaše, djelo koje neæete vjerovati ako vam ko uskazuje. ⁴² A kad izlažahu iz zbornice Jevrejske, moljahu neznabošci da im se ove rijeèi u drugu subotu govore. ⁴³ A kad se sabor raziđe, pođoše za Pavlom i za Varnavom mnogi od Jevreja i pobožnijeh došljaka; a oni govoreæi im svjetovahu ih da ostanu u blagodati Božijoj. ⁴⁴ A u drugu subotu sabra se gotovo sav grad da èuju rijeèi Božije. ⁴⁵ A kad vidješe Jevreji narod, napuniše se zavisti, i govorahu protivno rijeèima Pavlovijem nasuprot govoreæi i huleæi. ⁴⁶ A Pavle i Varnava oslobodivši se rekoše: vama je najprije trebalo da se govori rijeè Božija; ali kad je odbacujete, i sami se pokazujete da nijeste dostojni vjeènoga života, evo se obræemo k neznabošcima. ⁴⁷ Jer nam tako zapovjedi Gospod: postavih te za vidjelo neznabošcima, da budeš spasenije do samoga kraja zemlje. ⁴⁸ A kad èuše neznabošci, radovahu se i slavljahu rijeè

Božiju, i vjerovaše koliko ih bješe pripravljeno za život vjeèni. ⁴⁹ I rijeè se Božija raznošaše po svoj okolini. ⁵⁰ Ali Jevreji podgovoriše pobožne i poštene žene i starješine gradske te podigoše gonjenje na Pavla i Varnavu, i istjeraše ih iz svoje zemlje. ⁵¹ A oni otresavši na njih prah sa svojijeh nogu dođoše u Ikoniju. ⁵² A uèenici punjahu se radosti i Duha svetoga.

14

¹ U Ikoniji pak dogodi se da oni zajedno uđoše u zbornicu Jevrejsku, i govorahu tako da vjerova veliko mnoštvo Jevreja i Grka. ² A Jevreji koji ne vjerovahu podbuniše i razdražiše duše neznabožaca na braæu. ³ Ali oni ostaše dosta vremena govoreæi slobodno u Gospodu koji svjedoèaše rijeè blagodati svoje i davaše te se tvorahu znaci i èudesu rukama njihovijem. ⁴ A mnoštvo gradsko razdijeli se, i jedni bijahu s Jevrejima, a jedni s apostolima. ⁵ A kad navališe i neznabošci i Jevreji sa svojijem poglavarima da im dosade i kamenjem da ih pobiju, ⁶ Oni doznavši pobjegoše u gradove Likaonske, u Listru i u Dervu i u okolinu njihovu. ⁷ I onamo propovijedahu jevanðelje. ⁸ I jedan èovjek u Listri sjeðaše nemoæan u nogama, i bješe hrom od utrobe matere svoje, i ne bješe nikad hodio. ⁹ Ovaj slušaše Pavla gdje govori. Pavle pogledavši na nj i vidjevši da vjeruje da æe ozdraviti, ¹⁰ Reèe velikijem glasom: tebi govorim u ime Gospoda Isusa Hrista, ustani na svoje noge upravo. I skoèi, i hoðaše. ¹¹ A kad vidje narod šta uèini Pavle, podigoše glas svoj govoreæi

Likaonski: bogovi naèiniše se kao ljudi, i siðoše k nama. ¹² I nazivahu Varnavu Jupiterom, a Pavla Merkurijem, jer on upravljaše rijeèju. ¹³ A sveštenik Jupitera koji bješe pred gradom njihovijem dovede junce, i donese vijence pred vrata, i s narodom šæadijaše da prinosi žrtvu. ¹⁴ A kad èuše apostoli, Varnava i Pavle, razdriješe haljine svoje, i skoèiše meðu narod vieuæi i govoreæi: ¹⁵ Ljudi! šta to èinite? I mi smo kao i vi smrtni ljudi, koji vam propovijedamo jevanðelje da se od ovijeh lažnijeh stvari obratite k Bogu živome, koji stvori nebo i zemlju i more i sve što je u njima; ¹⁶ Koji u prošavšijem naraštajima bješe pustio sve narode da idu svojijem putovima: ¹⁷ I opet ne ostavi sebe neposvjedoèena, èineæi dobro, dajuæi nam s neba dažd i godine rodne, puneæi srca naša jelom i veseljem. ¹⁸ I ovo govoreæi jedva ustaviše narod da im ne prinosè žrtve, nego da ide svaki svojoj kuæi. A dok oni življahu ondje i uèahu, ¹⁹ Doðoše iz Antiohije i iz Ikonije nekaki Jevreji, i kad se oni prepirahu slobodno, podgovoriše narod da ih odustanu, govoreæi da ništa pravo ne govore, nego sve lažu. I podgovorivši narod zasuše Pavla kamenjem i izvukoše ga iz grada misleæi da je mrtav. ²⁰ A kad ga opkoliše uèenici njegovi, ustade i uðe u grad, i sjutra dan iziðe s Varnavom u Dervu. ²¹ I propovjedivši jevanðelje gradu onome i nauèivši mnoge vratiše se u Listru i Ikoniju i Antiohiju ²² Utvrðujuæi duše uèenika i svjetujuæi ih da ostanu u vjeri, i da nam kroz mnoge nevolje valja uæi u carstvo Božije.

²³ I postavivši im starješine po svijem crkvama, i pomolivši se Bogu s postom, predadoše ih Gospodu koga vjerovaše. ²⁴ I prošavši Pisidiju dođoše u Pamfiliju. ²⁵ I govorivši rijeè Gospodnju u Perzi siđoše u Ataliju. ²⁶ I odande otploviše u Antiohiju, odakle bijahu predani blagodati Božijoj na djelo koje svršiše. ²⁷ A kad dođoše i sabraše crkvu, kazaše sve šta uèini Bog s njima, i kako otvori neznabošcima vrata vjere. ²⁸ I ostaše ondje ne malo vremena s uèenicima.

15

¹ I neki sišavši iz Judeje uèahu braæu: ako se ne obrežete po obièaju Mojsijevu, ne možete se spasti. ² A kad posta raspra, i Pavle i Varnava ne malo se prepiraše s njima, odrediše da Pavle i Varnava i drugi neki od njih idu gore k apostolima i starješinama u Jerusalem za ovo pitanje. ³ A oni onda spremljeni od crkve, prolažahu kroz Finikiju i Samariju kazujuæi obraæanje neznabožaca, i èinjahu veliku radost svoj braæi. ⁴ A kad dođoše u Jerusalem, primi ih crkva i apostoli i starješine, i kazaše sve što uèini Bog s njima, i kako otvori neznabošcima vrata vjere. ⁵ Onda ustaše neki od jeresi farisejske koji bijahu vjerovali, i govorahu da ih valja obrezati, i zapovjediti da drže zakon Mojsijev. ⁶ A apostoli i starješine sabraše se da izvide ovu rijeè. ⁷ I po mnogom vijeæanju usta Petar i reèe: ljudi braæo! vi znate da Bog od prvijeh dana izabra između nas da iz mojijeh usta èuju neznabošci rijeè jevanđelja i da vjeruju. ⁸ I Bog, koji poznaje srca, posvjedoèi im i dade im Duha svetoga kao i

nama, ⁹ I ne postavi nikakve razlike među nama i njima, oèistivši vjerom srca njihova. ¹⁰ Sad dakle šta kušate Boga, i hoæete da metnete uèenicima jaram na vrat, kojega ni ocevi naši ni mi mogosmo ponijeti? ¹¹ Nego vjerujemo da æemo se spasti blagodaæu Gospoda Isusa Hrista kao i oni. ¹² Onda umuèe sve mnoštvo, i slušahu Varnavu i Pavla koji pripovijedahu kolike znake i èudesu uèini Bog u neznabošcima preko njih. ¹³ A kad oni umukoše, odgovori Jakov govoreæi: ljudi braæo! poslušajte mene. ¹⁴ Simon kaza kako Bog najprije pohodi i primi iz neznabožaca narod k imenu svojemu. ¹⁵ I s ovijem se udaraju rijeèi proroka, kao što je napisano: ¹⁶ Potom æu se vratiti, i sazidaæu dom Davidov, koji je pao, i njegove razvaline popravieæu, i podignuæu ga, ¹⁷ Da potraže Gospoda ostali ljudi i svi narodi u kojima se ime moje spomenu, govori Gospod koji tvori sve ovo. ¹⁸ Bogu su poznata od postanja svijeta sva djela njegova; ¹⁹ Zato ja velim da se ne dira u neznabošce koji se obraæaju k Bogu; ²⁰ Nego da im se zapovjedi da se èuvaju od priloga idolskijeh i od kurvarstva i od udavljenoga i od krvi, i što njima nije milo drugima da ne èine. ²¹ Jer Mojsije ima od starijeh vremena u svijem gradovima koji ga propovijedaju, i po zbornicama èita se svake subote. ²² Tada naðoše za dobro apostoli i starješine sa svom crkvom da izberu između sebe dvojicu i da pošlju u Antiohiju s Pavlom i Varnavom, Judu koji se zvaše Varsava, i Silu, ljude znamenite među braæom. ²³ I napisaše

rukama svojima ovo: Apostoli i starješine i braæa pozdravljaju braæu koja su po Antiohiji i Siriji i Kilikiji što su od neznabožaca. ²⁴ Buduæi da mi èusmo da neki od naš izišavši smetoše vas rijeèima, i raslabiše duše vaše govoreæi vam da se obrezujete i da držite zakon, kojima mi ne zapovjedismo; ²⁵ Zato naðosmo za dobro mi jednodušno sabrani izbrane ljude poslati vama s ljubaznijem našijem Varnavom i Pavlom, ²⁶ S ljudima koji su predali duše svoje za ime Gospoda našega Isusa Hrista. ²⁷ Poslasmø dakle Judu i Silu, koji æe to i rijeèima kazati. ²⁸ Jer naðe za dobro sveti Duh i mi da nikakvijeh tegoba više ne meæemo na vas osim ovijeh potrebnijeh: ²⁹ Da se èuvate od priloga idolskijeh i od krvi i od udavljenoga i od kurvarstva, i što neæete da se èini vama ne èinite drugima; od èega ako se èuvate, dobro æete èiniti. Budite zdravi. ³⁰ A kad ih opremiše, doðoše u Antiohiju, i sabravši narod predaše poslanicu. ³¹ A kad proèitaše, obradovaše se utjesi. ³² A Juda i Sila, koji i proroci bijahu, mnogijem rijeèima utješiše braæu i utvrdiše. ³³ I pošto biše onamo neko vrijeme, otpustiše ih braæa s mirom k apostolima. ³⁴ No Sila naðe za dobro da ostane onamo, a Juda se vrati u Jerusalm. ³⁵ A Pavle i Varnava življahu u Antiohiji i uèahu i propovjedahu rijeè Gospodnju s mnogima drugijem. ³⁶ A poslije nekoliko dana reèe Pavle Varnavi: hajde da se vratimo i da obiðemo braæu po svijem gradovima po kojima propovjedasmø rijeè Gospodnju kako žive. ³⁷ A Varnava šæaše

da uzmu sa sobom Jovana prozvanoga Marka. ³⁸ Pavle pak govoraše: onoga koji nas je odustao u Pamfiliji i nije išao s nama na djelo na koje smo bili određeni, da ne uzimamo sa sobom. ³⁹ Tako postade raspra da se oni razdvojiše, i Varnava uzevši Marka otplovi u Kipar. ⁴⁰ A Pavle izbravši Silu iziđe predan blagodati Božijoj od braæe. ⁴¹ I prolazaše kroz Siriju i Kilikiju utvrđujuæi crkve.

16

¹ Dođe pak u Dervu i u Listru, i gle, ondje bješe neki uèenik, po imenu Timotije, sin neke žene Jevrejke koja vjerovaše, a oca Grka; ² Za njega dobro svjedoèahu braæa koja bijahu u Listri i u Ikoniji. ³ Ovoga namisli Pavle da uzme sa sobom; i uze ga, i obreza Jevreja radi koji bijahu u onijem mjestima: jer svi znadijahu oca njegovu da bješe Grk. ⁴ I kad prolazahu po gradovima, predavaše im da drže uredbe koje urediše apostoli i starješine u Jerusalemu. ⁵ A crkve se utvrđivahu u vjeri, i svaki dan bivaše ih više. ⁶ A kad prodoše Frigiju i Galatijsku zemlju, zabrani im Duh sveti govoriti rijeè u Aziji. ⁷ A kad dodoše u Misiju šæadijahu da idu u Vitiniju, i Duh ne dade. ⁸ A kad prodoše Misiju, siðoše u Troadu. ⁹ I Pavlu se javi utvara noæu: bješe jedan èovjek iz Maæedonije, i stajaše moleæi ga i govoreæi: doði u Maæedoniju i pomози nam. ¹⁰ A kad vidje utvaru, odmah gledasmo da iziðemo u Maæedoniju, doznavši da nas Gospod pozva da im propovijedamo jevanðelje. ¹¹ A kad se odvezosmo iz Troade, doðosmo u Samotrak, i sjutradan u Neapolj, ¹² A odande u Filibu, koje

je prvi grad zemlje Maædonije, naselje Rimsko; i u onom gradu ostasmo nekoliko dana. ¹³ A u dan subotni iziðosmo iz grada k vodi gdje bješe bogomolja; i sjedavši govorismo k ženama koje se bijahu sabrale. ¹⁴ I jedna bogobojazna žena, po imenu Lidija, iz grada Tijatirskoga, koja prodavaše skerlet, slušaše: i Gospod otvori srce njezino da pazi na rijeèi Pavlove. ¹⁵ A kad se krsti ona i kuæa njezina, moljaše nas govoreæi: ako mislite da ja vjerujem Gospoda, uðite u moju kuæu i živite. I natjera nas. ¹⁶ A dogodi se kad iðasmo na molitvu da nas srete jedna robinja koja imaše duh pogaðaèki i vraèajuæi donošaše veliki dobitak svojijem gospodarima. ¹⁷ Ova poðe za Pavlom i za nama, i vikaše govoreæi: ovi su ljudi sluge Boga najvišega, koji javljaju nama put spasenija. ¹⁸ I ovako èinjaše mnogo dana. A kad se Pavlu dosadi, okrenu se i reèe duhu: zapovijedam ti imenom Isusa Hrista, iziði iz nje. I iziðe u taj èas. ¹⁹ A kad vidješe njezini gospodari da iziðe nad njihova dobitka, uzeše Pavla i Silu i odvukoše ih na pazar ka knezovima. ²⁰ I dovedavši ih k vojvodama, rekoše: ovi su ljudi Jevreji, i mute po našem gradu, ²¹ I propovijedaju obièaje kojijeh nama ne valja primati ni tvoriti, jer smo Rimljani. ²² I sleže se narod na njih, i vojvode izdriješe im haljine, i zapovjediše da ih šibaju. ²³ I pošto ih zdravo izbiše baciše ih u tamnicu, i zapovjediše tamnièaru da ih dobro èuva. ²⁴ Primivši takovu zapovijest on ih baci u najdonju tamnicu i noge im metnu u klade. ²⁵ A u ponoæi bijahu Pavle

i Sila na molitvi i hvaljahu Boga; a sužnji ih slušahu. ²⁶ A ujedanput tako se vrlo zatrese zemlja da se pomjesti temelj tamnièki; i odmah se otvoriše sva vrata i svima spadoše okovi. ²⁷ A kad se probudi tamnièar i vidje otvorena vrata tamnièka, izvadi nož i šæaše da se ubije, misleæi da su pobjegli sužnji. ²⁸ A Pavle povika zdravo govoreæi: ne èini sebi zla nikakva, jer smo mi svi ovdje. ²⁹ A on zaiskavši svijeæu uletje i drkæuæi pripade k Pavlu i Sili; ³⁰ I izvedavši ih napolje reèe: gospodo! šta mi treba èiniti da se spasem? ³¹ A oni rekoše: vjeruj Gospoda Isusa Hrista i spašæeš se ti i sav dom tvoj. ³² I kazaše mu rijeè Gospodnju, i svima koji su u domu njegovu. ³³ I uze ih u onaj sahat noæi i opræ im rane; i krsti se on i svi njegovi odmah. ³⁴ I uvedavši ih u svoj dom postavi trpezu, i radovaše se sa svijem domom svojijem što vjerova Boga. ³⁵ A kad bi dan, poslaše vojvode pandure govoreæi: pustite ova dva èovjeka. ³⁶ A tamnièar kaza rijeèi ove Pavlu: poslaše vojvode da se pustite; sad dakle iziðite i idite s mirom. ³⁷ A Pavle reèe njima: izbivši nas pred narodom bez suda, ljude Rimljane, baciše u tamnicu; i sad hoæe tajno da nas puste? Nije tako, nego sami neka doðu i izvedu nas. ³⁸ A panduri kazaše vojvodama ove rijeèi; i uplašiše se kad èuše da su Rimljani; ³⁹ I došavši umoliše ih, i izvedoše moleæi da iziðu iz grada. ⁴⁰ A kad iziðoše iz tamnice, doðoše k Lidiji, i vidjevši braæu utješiše ih, i otidoše.

17

¹ Prošavši pak Amfipolj i Apoloniju doðoše u

Solun, gdje bješe zbornica Jevrejska. ² I Pavle po običaju svome uđe k njima, i tri subote razgovara se s njima iz pisma, ³ Pokazujuæi i dokazujuæi im da je trebalo Hristos da postrada i vaskrsne iz mrtvih, i da ovaj Isus kojega ja, reèe, propovijedam vama, jest Hristos. ⁴ I neki od njih vjerovali, i pristali s Pavlom i sa Silom, i od pobožnijih Grka mnoštvo veliko, i od žena gospodskih ne malo. ⁵ Ali tvrdovrati Jevreji zavidahu, i uzevši neke zle ljude od prostoga naroda, i sabravši èetu, uzbuniše po gradu, i napadoše na kuæu Jasonovu, i tražahu ih da izvedu pred narod. ⁶ A kad njih ne nađoše, povukoše Jasona i neke od braæe pred starješine gradske vièuæi: ovi što zamutiše vasioni svijet dođoše i ovdje, ⁷ Koje Jason primi; i ovi svi rade protiv æesarevih zapovijesti, govoreæi da ima drugi car, Isus. ⁸ I smutiše narod i starješine gradske koji ovo èuše. ⁹ Ali kad ih Jason i ostali zadovoljiše odgovorom, pustiše ih. ¹⁰ A braæa odmah noæu opraviše Pavla i Silu u Veriju. Došavši onamo uđoše u zbornicu Jevrejsku. ¹¹ Ovi pak bijahu plemenitiji od onijeh što žive u Solunu; oni primiše rijeè sa svijem srcem, i svaki dan istraživahu po pismu je li to tako. ¹² Tako vjerovali mnogi od njih, i od poštenijih Grèikijeh žena i od ljudi ne malo. ¹³ A kad razabraše Jevreji Solunski da Pavle u Veriji propovjedi rijeè Božiju, dođoše i onamo te uzdigoše i pobuniše narod. ¹⁴ A braæa onda odmah opraviše Pavla da ide u primorje; a Sila i Timotije ostaše ondje. ¹⁵ A pratioci dovedoše

Pavla do Atine; i primivši zapovijest na Silu i Timotija da dođu k njemu što brže, vratiše se. ¹⁶ A kad ih Pavle òekaše u Atini, razdraži se duh njegov u njemu gledajuæi grad pun idola; ¹⁷ I prepiraše se s Jevrejima i bogobožnima u zbornici, i na pazaru svaki dan s onima s kojima se udešavaše. ¹⁸ A neki od Epikurovaca i od Stojièkijeh mudaraca prepirahu se s njim; i jedni govorahu: šta hoæe ovaj besposlica? A drugi: vidi se kao da hoæe nove bogove da propovijeda. Jer im propovijedaše jevanðelje o Isusu i o vaskrseniju. ¹⁹ Pa ga uzeše i odvedoše na Areopag govoreæi: možemo li razumjeti kakva je ta nova nauka što ti kazuješ? ²⁰ Jer nešto novo meæeš u naše uši; hoæemo dakle da vidimo šta æe to biti. ²¹ A Atinjani svi i putnici iz drugih zemalja ne bijahu ni za što drugo nego da što novo kazuju ili slušaju. ²² A Pavle stavši nasred Areopaga reèe: ljudi Atinjani! po svemu vas vidim da ste vrlo pobožni; ²³ Jer prolazeæi i motreæi vaše svetinje naðoh i oltar na kome bješe napisano: Bogu nepoznatome. Kojega dakle ne znajuæi poštujete onoga vam ja propovijedam. ²⁴ Bog koji je stvorio svijet i sve što je u njemu, on buduæi gospodar neba i zemlje, ne živi u rukotvorenijem crkvama, ²⁵ Niti prima ugaðanja od ruku èovjeèijih, kao da bi onome trebalo što koji sam daje svima život i dihanje i sve. ²⁶ I uèinio je da od jedne krvi sav rod èovjeèij živi po svemu licu zemaljskome, i postavio je naprijed odreðena vremena i meðe njihovoga življenja: ²⁷ Da traže Gospoda, ne bi

li ga barem opipali i našli, premda nije daleko ni od jednoga nas; ²⁸ Jer kroz njega živimo, i mièemo se, i jesmo; kao što i neki od vašijeh pjevaèa rekoše: jer smo i rod njegov. ²⁹ Kad smo dakle rod Božij, ne treba da mislimo da je Božanstvo kao ikone zlatne ili srebrne ili kamene, koje su ljudi majstorski naèinili po smišljanju svome. ³⁰ Ne gledajuæi dakle Bog na vremena neznanja, sad zapovijeda svima ljudima svuda da se pokaju; ³¹ Jer je postavio dan u koji æe suditi vasionome svijetu po pravdi preko èovjeka koga odredi, i dade svima vjeru vaskrsnuvši ga iz mrtvijeh. ³² A kad èuše vaskrsenije iz mrtvijeh, onda se jedni rugahu; a jedni rekoše: da te èujemo opet o tom. ³³ Tako Pavle otide između njih. ³⁴ A neki ljudi pristaše uza nj i vjerovaše; među kojima bješe i Đonisiye Areopagitski, i žena po imenu Damara, i drugi s njima.

18

¹ A potom se odluèi Pavle od Atine i dođe u Korint, ² I nađe jednoga Jevrejina, po imenu Akilu, rodom iz Ponta, koji bješe skoro došao iz Talijanske sa ženom svojom Priskilom jer bješe zapovjedio Klaudije da svi Jevreji idu iz Rima i dođe k njima. ³ I buduæi da bješe onoga istog zanata, osta kod njih i rađaše, jer bijahu æilimarskog zanata. ⁴ A prepiraše se u zbornicama svake subote, i nadgovaraše Jevreje i Grke. ⁵ I kad siđoše iz Maædonije Sila i Timotije, navali Duh na Pavla da svjedoèi Jevrejima da je

Isus Hristos. ⁶ A kad se oni protivljahu i huljahu, otrese haljine svoje i reèe im: krv vaša na vaše glave; ja sam èist, otsad idem u neznabošce. ⁷ I otišavši odande dođe u kuæu nekoga po imenu Justa, koji poštovaše Boga, i kojega kuæa bješe kraj zbornice. ⁸ A Krisp, starješina zbornièki, vjerova Gospoda sa svijem domom svojijem; i od Korinæana mnogi koji slušahu vjerovaše i krstiše se. ⁹ A Gospod reèe Pavlu noæu u utvari: ne boj se, nego govori, i da ne uæutiš; ¹⁰ Jer sam ja s tobom, i niko se neæe usuditi da ti što uèini; jer ja imam veliki narod u ovome gradu. ¹¹ I on sjedi ondje godinu i šest mjeseci uèeæi ih rijeèi Božijoj. ¹² A kad bješe Galion namjesnik u Ahaji, napadoše Jevreji jednodušno na Pavla i dovedoše ga na sud ¹³ Govoreæi: ovaj nagovara ljude da poštuju Boga protiv zakona. ¹⁴ A kad Pavle šæaše da otvori usta, reèe Galion Jevrejima: da je kakva nepravda bila ili zlo djelo, po dužnosti poslušao bih vas, o Jevreji! ¹⁵ Ali kad su prepiranja za rijeèi i za imena i za zakon vaš, gledajte sami; jer ja sudija tome neæu da budem. ¹⁶ I izagna ih iz sudnice. ¹⁷ Onda svi Grci uhvatiše Sostena, starješinu zbornièkoga, i biše ga pred sudnicom; i Galion nije za to ništa mario. ¹⁸ A Pavle osta još pozadugo, i oprostivši se s braæom otplovi u Siriju i s njime Priskila i Akila, i ostriže glavu u Kenhreji, jer se bješe zavjetovao. ¹⁹ I dođe u Efes; i njih ostavi ondje, a on uđe u zbornicu, i prepiraše se s Jevrejima. ²⁰ A kad ga oni moliše da ostane kod njih više vremena, ne htjede, ²¹ Nego se oprostí s

njima govoreæi: valja mi, makar kako bilo, ovaj praznik što ide provesti u Jerusalimu; nego, ako Bog htjedbude, vratiaeu se opet k vama. I odveze se iz Efesa; a Akila i Priskila ostaše u Efesu. ²² I došavši u Æesariju, iziđe i pozdravi se s crkvom, i siđe u Antiohiju. ²³ I provedavši nekoliko vremena iziđe i prođe redom Galatijsku zemlju i Frigiju utvrđujuæi sve uèenike. ²⁴ A dođe u Efes jedan Jevrejin, po imenu Apolos, rodnom iz Aleksandrije, èovjek rjeèit i silan u knjigama. ²⁵ Ovaj bješe upuæen na put Gospodnji, i goreæi duhom, govoraše i uèaše pravo o Gospodu, a znadijaše samo krštenje Jovanovo. ²⁶ I ovaj poèe slobodno propovijedati po zbornicama. A kad ga èuše Akila i Priskila, primiše ga i još mu bolje pokazaše put Gospodnji. ²⁷ A kad on šæaše da prijeđe u Ahaju, poslaše braæa naprijed i pišaše uèenicima da ga prime. I on došavši onamo pomože mnogo onima koji vjerovahu blagodaæu; ²⁸ Jer zdravo nadvlađivaše Jevreje jednako pred narodom dokazujuæi iz pisma da je Isus Hristos.

19

¹ Dogodi se pak, kad bješe Apolos u Korintu, da Pavle prolazaše gornje zemlje, i dođe u Efes, i našavši neke uèenike ² Reèe im: jeste li primili Duha svetoga kad ste vjerovali? A oni mu rekoše: nijesmo ni èuli da ima Duh sveti. ³ A on im reèe: na što se dakle krstiste? A oni rekoše: na krštenje Jovanovo. ⁴ A Pavle reèe: Jovan krsti krštenjem pokajanja, govoreæi narodu da vjeruju onoga koji æe za njim doæi, to jest,

Hrista Isusa. ⁵ A kad to èuše, krstiše se u ime Gospoda Isusa. ⁶ A kad Pavle metnu ruke na njih, siđe Duh sveti na njih, i govorahu jezike i proricahu. ⁷ A bijaše ljudi svega oko dvanaest. ⁸ I ušavši u zbornicu govoraše slobodno tri mjeseca uèeæi i uvjeravajuæi za carstvo Božije. ⁹ I kad neki bijahu otvrdnuli i svađahu se huleæi na put Gospodnji pred narodom, otstupi od njih i odluèi uèenike, pa se prepiraše svaki dan u školi nekoga Tirana. ¹⁰ I ovo je bivalo dvije godine, tako da svi koji življahu u Aziji, i Jevreji i Grci, èuše rijeè Gospoda Isusa. ¹¹ I Bog èinjaše ne mala èudesa rukama Pavlovijem, ¹² Tako da su i èalme i ubrušèiæe znojave od tijela njegova nosili na bolesnike, i oni se iscjeljivahu od bolesti, i duhovi zli izlažahu iz njih. ¹³ I poèeše neki od Jevreja, koji se skitahu i zaklinjahu ðavole, spominjati nad onima u kojima bijahu zli duhovi ime Gospoda Isusa govoreæi: zaklinjemo vas Isusom koga Pavle propovijeda. ¹⁴ A bijahu nekijeh sedam sinova Skeve Jevrejina, poglavara svešteniekoga, koji ovo èinjahu. ¹⁵ A duh zli odgovarajuæi reèe: Isusa poznajem, i Pavla znam; ali vi ko ste? ¹⁶ I skoèivši na njih èovjek u kome bješe zli duh nadvlada ih, i pritište ih poda se tako da goli i izranjeni utekoše iz one kuæe. ¹⁷ I ovo doznadoše svi koji življahu u Efesu, i Jevreji i Grci; i uđe strah u sve njih, i veliæaše se ime Gospoda Isusa. ¹⁸ I mnogi od onijeh što vjerovahu, dolažahu te se ispovijedahu i kazivahu šta su uèinili. ¹⁹ A mnogi od onijeh koji èarahu, sabravši knjige svoje spaljivahu ih pred

svima; i proraèuniše i naðošè da su vrijedele pedeset hiljada groša. ²⁰ Tako zdravo rastijaše i nadvlaðivaše rijeèè Gospodnja. ²¹ I kad se ovo svrši, namisli Pavle da proèe preko Maæedonije i Ahaje, i da ide u Jerusalim, i reèe: pošto budem tamo, valja mi i Rim vidjeti. ²² I posla u Maæedoniju dvojicu od onijeh koji ga služahu, Timotija i Erasta; a on osta neko vrijeme u Aziji. ²³ A u ono vrijeme podiže se ne mala buna puta radi Gospodnjega, ²⁴ Jer nekakav zlatar, po imenu Dimitrije, koji graðaðaše Dijani srebrne crkvice i davaše majstorima ne mali posao, ²⁵ On skupi ove i drugih ovakovijeh stvari majstore, i reèe: ljudi! vi znate da od ovoga posla mi imamo dobitak za svoje življenje; ²⁶ I vidite i èujete da ne samo u Efesu nego gotovo po svoj Aziji ovaj Pavle odvrati narod mnogi, govoreæi: to nijesu bogovi što se rukama èovjeèijim grade. ²⁷ I ne samo što æe ova nesreæa doæi na naš zanat da ne prolazi, nego se neæe mariti ni za crkvu velike boginje Dijane, i propašæe velièanstvo one koju sva Azija i vasioni svijet poštuje. ²⁸ A kad oni ovo èuše, napuniše se gnjeva, i vikahu govoreæi: velika je Dijana Efeska! ²⁹ I sav se grad napuni bune: i navalivši jednodušno na zborište uhvatiše Gaja i Aristarha iz Maæedonije, drugove Pavlove. ³⁰ A kad Pavle šæaðaše da ide meðu narod, ne dadoše mu uèenici. ³¹ A neki i od Azijskijeh poglavara koji mu bijahu prijatelji, poslaše k njemu svjetujuæi ga da ne izlazi na zborište. ³² Jedni pak vikahu jedno a drugi drugo; jer bijaše sabor smuæen, i najviše

ih ne znadijahu zašto su se skupili. ³³ A jedni od naroda izvukoše Aleksandra, kad ga Jevreji izvedoše. A Aleksandar mahnuvši rukom šæaše da odgovori narodu. ³⁴ A kad ga poznaše da je Jevrejin, povikaše svi u glas, i vikahu oko dva sahata: velika je Dijana Efeska. ³⁵ A pisar utišavši narod reèe: ljudi Efesci! Ko je taj èovjek koji ne zna da grad Efes slavi veliku boginju Dijanu i njezin kip nebeski? ³⁶ Kad dakle to ne može niko odreæi, valja vi da budete mirni, i ništa naglo da ne èinite; ³⁷ Jer dovedoste ove ljude koji niti su crkvu Dijaninu pokrali, niti hule na vašu boginju. ³⁸ A Dimitrije i majstori koji su s njim ako imaju kakvu tužbu, imaju sudovi, i imaju namjesnici, neka tuže jedan drugoga. ³⁹ Ako li što drugo ištete, neka se izvidi na pravoj skupštini. ⁴⁰ Jer se bojimo da ne budemo tuženi za današnju bunu; a nijednoga uzroka nema kojijem bismo se mogli opravdati za ovu bunu. I ovo rekavši raspusti narod koji se bješe sabrao.

20

¹ A pošto se utiša buna, dozva Pavle uèenike, i utješivši ih oprostí se s njima, i iziðe da ide u Maæedoniju. ² I prošavši one zemlje, i svjetovavši ih mnogijem rijeèima, doðe u Grèku. ³ Poživljevši pak onamo tri mjeseca stadoše mu Jevreji raditi o glavi kad šæaše da se odveze u Siriju, i namisli da se vrati preko Maæedonije. ⁴ I poðe s njim do Azije Sosipatar Pirov iz Verije, i Aristarh i Sekund iz Soluna, i Gaj iz Derve i Timotije, i Tihik i Trofim iz Azije. ⁵ Ovi otišavši naprijed èekahu nas u Troadi. ⁶ A mi se

odvezosmo poslije dana prijesnijeh hljebova iz Filibe, i dođosmo k njima u Troadu za pet dana, i ondje ostasmo sedam dana. ⁷ A u prvi dan nedjelje, kad se sabraše učenički da lome hljeb, govoraše im Pavle, jer šćeše sjutradan da pođe, i proteže besjedu do ponoći. ⁸ I bijahu mnoge svijetle gore u sobi gdje se bijasmo sabrali. ⁹ A sjeđeše na prozoru jedno momče, po imenu Evtih, nadvladano od tvrdoga sna, i kad Pavle govoraše mnogo, naže se u snu i pade dolje s trećega poda, i digoše ga mrtva. ¹⁰ A Pavle sišavši pade na nj, i zagrlivši ga reče: ne bunite se, jer je duša njegova u njemu. ¹¹ Onda iziđe gore, i prelomivši hljeb okusi, i dovoljno govori do same zore, i tako otide. ¹² A momče dovedoše živo, i utješise se ne malo. ¹³ A mi došavši u lađu odvezosmo se u As, i odande šćasmo da uzmemo Pavla; jer tako bješe zapovjedio, hoteći sam da ide pješice. ¹⁴ A kad se sasta s nama u Asu, uzesmo ga, i dođosmo u Mitilinu. ¹⁵ I odande odvezavši se dođosmo sjutradan prema Hiju; a drugi dan odvezosmo se u Sam, i noćismo u Trigiliju; i sjutradan dođosmo u Milit. ¹⁶ Jer Pavle namisli da prođemo mimo Efes da se ne bi zadržao u Aziji; jer hieše, ako bude moguć, da bude o Trojici dne u Jerusalmu. ¹⁷ Ali iz Milita posla u Efes i dozva starješine crkvene. ¹⁸ I kad dođoše k njemu, reče im: vi znate od prvoga dana kad dođoh u Aziju kako s vama jednako bih ¹⁹ služeci Gospodu sa svakom poniznosti i mnogijem suzama i napastima koje mi se dogodiše od Jevreja koji

mi rađahu o glavi; ²⁰ Kako ništa korisno ne izostavih da vam ne kažem i da vas naučim pred narodom i po kućama, ²¹ Svjedočim i Jevrejima i Grcima pokajanje k Bogu i vjeru u Gospoda našega Isusa Hrista. ²² I sad evo ja svezan Duhom idem u Jerusalem ne znajući šta će mi se u njemu dogoditi; ²³ Osim da Duh sveti po svijem gradovima svjedoči, govoreći da me okovi i nevolje čekaju. ²⁴ Ali se ni za što ne brinem, niti marim za svoj život, nego da svršim tečenje svoje s radošću i službu koju primih od Gospoda Isusa: da posvjedočim jevanđelje blagodatni Božije. ²⁵ I evo sad znam da više nećete vidjeti mojega lica, vi svi po kojima prolazih propovijedajući carstvo Božije. ²⁶ Zato vam svjedočim u današnji dan da sam ja čist od krvi svijuju; ²⁷ Jer ne izostavih da pokažem volju Božiju. ²⁸ Pazite dakle na sebe i na sve stado u kome vas Duh sveti postavi vladikama da pasete crkvu Gospoda i Boga koju steete krvlju svojom; ²⁹ Jer ja ovo znam da će po odlasku mome učiti među vas teški vuci koji neće štedjeti stada; ³⁰ I između vas samijeh postaće ljudi koji će govoriti izvrnutu nauku da odvrataju učenike za sobom. ³¹ Zato gledajte i opominjite se da tri godine dan i noć ne prestajah učiti sa suzama svakoga od vas. ³² I sad vas, braćo, predajem Bogu i riječi blagodatni njegove, koji može nazidati i dati vam nasljedstvo među svima osvećenima. ³³ Srebra, ili zlata, ili ruha ni u jednoga ne zaiskah. ³⁴ Sami znate da potrebi mojoj i onijeh koji su sa mnom bili poslužiše ove ruke moje. ³⁵ Sve vam pokazah da se tako valja

truditi i pomagati nemoænima, i opominjati se rijeèi Gospoda Isusa koju on reèe: mnogo je blaženije davati negoli uzimati. ³⁶ I ovo rekavši kleèe na koljena svoja sa svima njima i pomoli se Bogu. ³⁷ A sviju stade veliki plaè i zagrlivši Pavla cjelivahu ga, ³⁸ Žalosni najviše za rijeè koju reèe da više neæe vidjeti lica njegova; i otpratiše ga u laðu.

21

¹ I kad bi te se odvezosmo otrgnuvši se od njih, iduæi pravo doðosmo u Ko, i drugi dan u Rod i odande u Pataru. ² I našavši laðu koja polazi u Finikiju, uðosmo i odvezosmo se. ³ A kad nam se ukaza Kipar, ostavismo ga nalijevo, i povljasmu u Siriju, i stadosmo u Tiru; jer ondje valjaše da se istovari laða. ⁴ I našavši uèenike ostasmo ondje sedam dana: oni Pavlu govorahu Duhom da ne ide gore u Jerusolim. ⁵ A kad bi te mi dane navršismo, izišavši iðasmo, i praæahu nas svi sa ženama i djecom do iza grada, i kleknuvši na brijegu pomolismo se Bogu. ⁶ I oprostivši se jedan s drugim uðosmo u laðu; a oni se vratiše svojijem kuæama. ⁷ A mi poèevši plovljenje od Tira, doðosmo u Ptolemaidu; i pozdravivši se s braæom ostasmo kod njih jedan dan. ⁸ A sjutradan pošavši Pavle i koji bijasmo s njim doðosmo u Æesariju; i ušavši u kuæu Filipa jevanðelista, koji bješe jedan od sedam ðakona, ostasmo u njega. ⁹ I ovaj imaše èetiri kæeri djevojke koje proricaahu. ¹⁰ Stojeæi mi pak ondje mnogo dana, dođe odozgo iz Judeje jedan prorok, po imenu Agav; ¹¹ I došavši k nama uze pojas

Pavlov i svezavši svoje ruke i noge reèe: tako veli Duh sveti: èovjeka kojega je ovaj pojas, ovako æe ga svezati u Jerusalimu Jevreji, i predaæe ga u ruke neznabožaca. ¹² I kad èusmo ovo, molismo i mi i ondašnji da ne ide gore u Jerusalim. ¹³ A Pavle odgovori i reèe: šta èinite te plaèete i cijepate mi srce? Jer ja ne samo svezan biti hoæu, nego i umrijeti u Jerusalimu gotov sam za ime Gospoda Isusa. ¹⁴ A kad ga ne mogasmo odvratiti, umukosmo rekavši: volja Božija neka bude. ¹⁵ A poslije ovijeh dana spremivši se iziðosmo u Jerusalim. ¹⁶ A doðoše s nama i neki uèenici iz Æesarije vodeæi sa sobom nekoga Mnasona iz Kipra, staroga uèenika, u kojega bismo mi stajali. ¹⁷ I kad doðosmo u Jerusalim, primiše nas braæa ljubazno. ¹⁸ A sjutradan otide Pavle s nama k Jakovu, i doðoše sve starješine. ¹⁹ I pozdravivši se s njima kazivaše sve redom šta uèini Bog u neznabošcima njegovom službom. ²⁰ A oni èuvši hvaljahu Boga i rekoše mu: vidiš li, brate! koliko je hiljada Jevreja koji vjerovali, i svi teže na stari zakon. ²¹ A doznali su za tebe da uèiš otpadanju od zakona Mojsijeva sve Jevreje koji žive meðu neznabošcima, kazujuæi da im ne treba obrezivati djece svoje, niti držati obièaja otaèkijeh. ²² Šta æemo dakle sad? narod æe se sabrati jamaèno; jer æe èuti da si došao. ²³ Ovo dakle uèini što ti reèemo: u nas imaju èetiri èovjeka koji su se zavjetovali Bogu; ²⁴ Ove uzmi i oèisti se s njima, i potroši na njih neka ostrigu glave svoje, i svi æe doznati da ono što su èuli za tebe ništa nije, nego da i sam držiš zakon i

živiš po njemu. ²⁵ A za neznabošce koji vjerošaše mi poslasmo presudivši da oni takovo ništa ne drže osim da se èuvaju od priloga idolskijeh, i od krvi, i od udavljenoga, i od kurvarstva. ²⁶ Tada Pavle uze one ljude, i sjutradan oèistivši se s njima, uđe u crkvu, i pokaza kako izvršuje dane oèišæenja dokle se ne prinese žrtva za svakoga njih. ²⁷ A kad šæaše da se navrši sedam dana, vidjevši ga u crkvi oni Jevreji što bijahu iz Azije, pobuniše sav narod, i metnuše ruke na nj ²⁸ Vièuæi: pomagajte, ljudi Izrailjci! ovo je èovjek koji protiv naroda i zakona i protiv ovoga mjesta uèi sve svuda; pa još i Grke uvede u crkvu i opogani sveto mjesto ovo. ²⁹ Jer bijahu vidjeli s njim u gradu Trofima iz Efesa, kojega mišljahu da je uveo Pavle u crkvu. ³⁰ I sav se grad podiže, i navali narod sa sviju strana, i uhvativši Pavla vucijahu ga napolje iz crkve; i odmah se zatvoriše vrata. ³¹ A kad šæahu da ga ubiju, dođe glas gore k vojvodi od èete da se pobuni sav Jerusalem. ³² A on odmah uzevši vojnike i kapetane dotrèa na njih. A oni vidjevši vojvodu i vojnike prestaše biti Pavla. ³³ A vojvoda pristupivši uze ga, i zapovjedi da ga metnu u dvoje verige, i pitaše ko je i šta je uèinio. ³⁴ A jedan vikaše jedno, a drugi drugo po narodu. A kad ne može od bune ništa da razumije upravo, zapovjedi da ga odvedu u oko. ³⁵ A kad bi na basamacima, moraše ga vojnici nositi sile radi naroda. ³⁶ Jer za njim prista mnoštvo naroda koji vikahu: pogubi ga. ³⁷ A kad šæaše Pavle da uđe u oko, reèe vojvodi: je li

mi slobodno govoriti što tebi? A on reèe: zar umiješ Grèki? ³⁸ Nijesi li ti Misirac koji prije ovijeh dana podbuni i izvede u pustinju èetiri hiljade hajduka? ³⁹ A Pavle reèe: ja sam èovjek Jevrejin iz Tarsa, graðanin poznatoga grada u Kilikiji: nego te molim dopusti mi da govorim k narodu. ⁴⁰ A kad mu dopusti, stade Pavle na basamacima i mahnu rukom na narod; i kad posta velika tišina progovori Jevrejskim jezikom govoreæi:

22

¹ Ljudi, braæo i ocevi! èujte sad moj odgovor k vama. ² A kad èuše da im Jevrejskijem jezikom progovori, još veæa tišina posta. I reèe: ³ Ja sam èovjek Jevrejin, koji sam roðen u Tarsu Kilikijskome, i odgajen u ovome gradu kod nogu Gamaliilovijeh, nauèen upravo otaèkom zakonu, i bijah revnitelj Božij kao što ste vi svi danas. ⁴ Ja ovaj put gonih do same smrti, vežuæi i predajuæi u tamnicu i ljude i žene, ⁵ Kao što mi svjedoèi i poglavar sveštentièki i sve starješine; od kojijeh i poslanice primih na braæu koja žive u Damasku; i iðah da dovedem one što bijahu onamo svezane u Jerusalem da se muèe. ⁶ A kad iðah i približih se k Damasku, dogodi mi se oko podne da me ujedanput obasja velika svjetlost s neba. ⁷ I padoh na zemlju, i èuh glas, koji mi govori: Savle! Savle! zašto me goniš? ⁸ A ja odgovorih: ko si ti, Gospode? A on mi reèe: ja sam Isus Nazareæanin, kojega ti goniš. ⁹ A koji bijahu sa mnom vidješe svjetlost i uplašiše se; ali ne èuše glasa koji mi govoraše. ¹⁰ A ja

rekoh: šta æu èiniti, Gospode? A Gospod mi reèe: ustani i idi u Damask, i tamo æe ti se kazati za sve šta ti je odreðeno da èiniš. ¹¹ I kad obnevidjeh od silne svjetlosti one, voðahu me za ruku oni koji bijahu sa mnom, i doðoh u Damask. ¹² A neki Ananija èovjek pobožan po zakonu, posvjedoèen od sviju Jevreja koji žive u Damasku, ¹³ Došavši k meni stade i reèe mi: Savle brate! progledaj. I ja u taj èas pogledah na nj. ¹⁴ A on mi reèe: Bog otaca našijeh izabra te da poznaš volju njegovu, i da vidiš pravednika, i da èuješ glas iz usta njegovijeh: ¹⁵ Da mu budeš svjedok pred svijem ljudima za ovo što si vidio i èuo. ¹⁶ I sad šta oklijevaš? Ustani i krsti se, i operi se od grijeha svojijeh, prizvavši ime Gospoda Isusa. ¹⁷ A dogodi se, kad se vratih u Jerusalm i moljah se u crkvi Bogu, da postadoh izvan sebe, ¹⁸ I vidjeh ga gdje mi govori: pohiti te iziði iz Jerusalma, jer neæe primiti svjedoèanstva tvojega za mene. ¹⁹ I ja rekoh: Gospode! sami znadu da sam ja metao u tamnice i bio po zbornicama one koji te vjeruju. ²⁰ I kad se proljevaše krv Stefana svjedoka tvojega, i ja stajah i pristajah na smrt njegovu, i èuvah haljine onijeh koji ga ubijahu. ²¹ I reèe mi: idi; jer æu ja daleko da te pošljem u neznabošce. ²² A oni ga slušahu do ove rijeèi, pa podigoše glas svoj govoreæi: uzmi sa zemlje takovoga; jer ne treba da živi. ²³ A kad oni vikahu i zbacivahu haljine i bacahu prah u nebo, ²⁴ Zapovjedi vojvoda da ga odvedu u oko, i reèe da ga bojem ispitaju da dozna za kakvu krivicu tako vikahu na nj. ²⁵ I

kad ga pritegoše uzicama, reèe Pavle kapetanu, koji stajaše ondje: zar vi možete biti èovjeka Rimljanina, i još bez suda? ²⁶ A kad èu kapetan, pristupi k vojvodi, i kaza govoreæi: gledaj šta æeš èiniti; jer je ovaj èovjek Rimljanin. ²⁷ A vojvoda pristupivši reèe mu: kaži mi jesi li ti Rimljanin? A on reèe: da. ²⁸ A vojvoda odgovori: ja sam za veliku cijenu ime ovoga graðanstva dobio. A Pavle reèe: a ja sam se i rodio s njime. ²⁹ Onda otstupiše odmah od njega oni što šæadijahu da ga ispituju; a vojvoda se uplaši kad razumje da je Rimljanin i što ga bješe svezao. ³⁰ A sjutradan, želeæi doznati istinu zašto ga tuže Jevreji, pusti ga iz okova, i zapovjedi da doðu glavari svešteneièki i sav sabor njihov; i svedavši Pavla postavi ga pred njima.

23

¹ A Pavle pogledavši na skupštinu reèe: ljudi braæo! ja sa svom dobrom savjesti življeh pred Bogom do samoga ovog dana. ² A poglavar svešteneièki Ananija zapovjedi onima što stajahu kod njega da ga biju po ustima. ³ Tada mu reèe Pavle: tebe æe Bog biti, zide okreèeni! I ti sjediš te mi sudiš po zakonu, a prestupa-juæi zakon zapovijedaš da me biju. ⁴ A oni što stajahu naokolo rekoše: zar psuješ Božijeg poglavara svešteneièkoga? ⁵ A Pavle reèe: ne znadoh, braæo, da je poglavar svešteneièki, jer stoji napisano: starješini naroda svojega da ne govoriš ružno. ⁶ A znajuæi Pavle da je jedan dio sadukeja a drugi fariseja, povika na skupštini: ljudi braæo! ja sam farisej i sin

farisejev: za nad i za vaskrsenije iz mrtvijeh doveden sam na sud. ⁷ A kad on ovo reèe, postade raspra meðu sadukejima i farisejima, i razdijeli se narod. ⁸ Jer sadukeji govore da nema vaskrsenija, ni anđela ni duha; a fariseji priznaju oboje. ⁹ I postade velika vika, i ustavši književnici od strane farisejske prepirahu se meðu sobom govoreæi: nikakvo zlo ne nalazimo na ovome èovjeku; ako li mu govori duh ili anđeo, da se ne suprotimo Bogu. ¹⁰ A kad posta raspra velika, pobjavši se vojvoda da Pavla ne raskinu, zapovjedi da siđu vojnici i da ga otmu izmeðu njih, i da ga odvedu u oko. ¹¹ A onu noæ stade Gospod predanjga i reèe: ne boj se, Pavle, jer kao što si svjedoèio za mene u Jerusalimu, tako ti valja i u Rimu svjedoèiti. ¹² A kad bi dan, uèiniše neki od Jevreja vijeæu i zakleše se govoreæi da neæe ni jesti ni piti dokle ne ubiju Pavla. ¹³ A bješe ih više od èetrdeset koji ovu kletvu uèiniše. ¹⁴ Ovi pristupivši ka glavarima sveštènièkijem i starješinama, rekoše: kletvom zaklesmo se da neæemo ništa okusiti dok ne ubijemo Pavla; ¹⁵ Sad dakle vi sa saborom kažite vojvodi da ga sjutra svede k vama, kao da biste htjeli doznati bolje za njega; a mi smo gotovi da ga ubijemo prije nego se on približi. ¹⁶ A sin sestre Pavlove èuvši ovu zasjedu dođe i uđe u oko i kaza Pavlu. ¹⁷ A Pavle dozvavši jednoga od kapetana reèe: ovo momèe odvedi k vojvodi, jer ima nešto da mu kaže. ¹⁸ A on ga uze i dovede k vojvodi, i reèe: sužanj Pavle dozva me i zamoli da ovo momèe dovedem k tebi koje ima nešto da ti govori. ¹⁹ A vojvoda uzevši ga za ruku, i

otišavši nasamo, pitaše ga: šta je što imaš da mi kažeš? ²⁰ A ono reče: Jevreji dogovoriše se da te zamole da sjutra svedeš Pavla k njima na skupštinu, kao da bi htjeli bolje ispitati za njega; ²¹ Ali ti ih nemoj poslušati, jer ga čekaju od njih više od èetrdeset ljudi koji su se zakleli da neæe ni jesti ni piti dokle ga ne ubiju; i sad su gotovi, i čekaju tvoje obeæanje. ²² A vojvoda onda otpusti momèe zapovjediš mu: nikom ne kazuj da si mi ovo javio. ²³ I doznavši dvojicu od kapetana reče: pripravite mi dvjesta vojnika da idu do Æesarije, i sedamdeset konjika i dvjesta strijelaca, po treæemu sahatu noæi. ²⁴ I neka dovedu konje da posade Pavla, i da ga prate do Filiksa sudije. ²⁵ I napisala poslanicu u kojoj ovako govoraše: ²⁶ Od Klaudija Lisije èestitome Filiksu pozdravlje. ²⁷ Èovjeka ovoga uhvatiše Jevreji i šæahu da ga ubiju; ja pak dođoh s vojnicima i oteh ga doznavši da je Rimljanin. ²⁸ I želeæi doznati uzrok za koji ga krive svedoh ga na njihovu skupštinu. ²⁹ Tada nađoh da ga krive za pitanja zakona njihova, a da nema nikakve krivice koja zasluŕuje smrt ili okove. ³⁰ I doznavši ja ugovor Jevrejski o glavi ovoga èovjeka odmah ga poslah k tebi zapovjediš i suparnicima njegovijem da pred tobom kaŕu što imaju na nj. Zdrav budi! ³¹ A vojnici onda, kao što im se zapovjedi, uzeše Pavla i odvedoše ga noæu u Antipatridu. ³² A sjutradan ostavivši konjike da idu s njim, vratiše se u oko. ³³ A oni došavši u Æesariju, predaše poslanicu sudiji i izvedoše Pavla preda nj. ³⁴ A sudija

proèitavši poslanicu zapita odakle je; i doznavši da je iz Kilikije ³⁵ Reèe: ispitaæu te kad suparnici tvoji doðu. I zapovjedi da ga èuvaju u dvoru Irodovom.

24

¹ A poslije pet dana siðe poglavar sveštenieki Ananija sa starješinama i s ritorom nekijem Tertulom, koji iziðoše pred sudiju protiv Pavla. ² A kad njega dozvaše, poèe Tertul tužiti ga govoreæi: što živimo pod tobom u velikom miru, i pravice koje se ovome narodu èine tvojijem promišljanjem, ³ U svakom dogaðaju i svuda, èestiti Filikse! primamo sa svakom zahvalnošæu. ⁴ Ali da ti mnogo ne dosaðujem, molim te da nas ukratko poslušáš sa svojom krotošæu. ⁵ Jer naðosmo ovoga èovjeka da je kuga, i podiže bunu protiv sviju Jevreja po vasionom svijetu, i da je kolovoða jeresi Nazaretskoj; ⁶ Koji se usudi i crkvu poganiti; koga mi i uhvatismo, i šæasmo da mu sudimo po zakonu svojemu. ⁷ Ali doðe Lisija vojvoda, i ote ga iz našijeh ruku na veliku silu, i posla k tebi, ⁸ Zapovjedivši i nama, koji ga tužimo, da idemo k tebi; a od njega možeš sam ispitavši doznati za sve ovo za što ga mi tužimo. ⁹ A i Jevreji se složiše govoreæi da je ovo tako. ¹⁰ A Pavle odgovori kad mu namaže sudija da govori: znajuæi od mnogo godina da si ti pravedni sudija ovome narodu, slobodno odgovaram za sebe: ¹¹ Ti možeš doznati da nema više od dvanaest dana kako ja iziðoh u Jerusalem da se pomolim Bogu, ¹² I niti me u crkvi naðoše da kome govorim, ili bunu da èinim u narodu,

ni po zbornicama, ni u gradu, ¹³ Niti oni mogu posvjedoèiti šta tebi sad na mene govore. ¹⁴ Ovo ti pak priznajem da u putu, koji ovi nazivaju jeres, tako slušim Bogu otaèkome, vjerujuæi sve što je napisano u zakonu i u prorocima, ¹⁵ I imajuæi nadanje na Boga da æe biti vaskrsenije mrtvima, i pravednicima i grješnicima, koje i sami ovi èekaju. ¹⁶ A za ovo se i ja trudim da imam èistu savjest svagda i pred Bogom i pred ljudima. ¹⁷ I poslije mnogo godina doдох i donesoh milostinju narodu svome i prinose. ¹⁸ U tome me naðoše oèišæena u crkvi, ni s narodom, ni s vikom. ¹⁹ A imaju i Jevreji neki iz Azije kojima je trebalo da doðu preda te, i da se tuže ako imaju što na me. ²⁰ Ili ovi sami neka kažu, ako su našli na meni kakvu krivicu, kad sam stajao na skupštini, ²¹ Osim jednoga ovoga glasa kojijem povikah stojeæi meðu njima: za vaskrsenije mrtvijenih dovedoste me danas na sud. ²² A kad Filiks èu ovo, odgodi im znajuæi vrlo dobro za ovaj put i reèe: kad dođe Lisija vojvoda, izvidjeæu vašu stvar. ²³ A kapetanu zapovjedi da se èuva Pavle, i da mu se oblakša, i nijednome od njegovijenih da se ne zabranjuje posluživati ga ili dolaziti k njemu. ²⁴ A poslije nekoliko dana dođe Filiks sa Drusilom ženom svojom, koja bješe Jevrejka, i dozva Pavla da èuje od njega vjeru u Hrista Isusa. ²⁵ A kad Pavle govoraše o pravdi i o èistoti i o sudu koji æe biti, uplaši se Filiks i odgovori: idi zasad; a kad uzimam kad, dozvaæu te. ²⁶ A uz to se i nadaše da æe mu Pavle dati novaca da bi ga pustio; zato ga i èesto dozivaše i razgovaraše se s njim.

27 A kad se navršīše dvije godine, izmijeni Filiksa Porkije Fist. A Filiks, hoteæi Jevrejima uèiniti na volju, ostavi Pavla u sužanjstvu.

25

1 A Fist onda primivši vlast poslije tri dana iziđe iz Æesarije u Jerusalem. 2 Onda glavari sveštenīeki i starješine Jevrejske tužiše mu se na Pavla, i moljahu ga, 3 Ištuæi milosti protiv njega, da ga pošlje u Jerusalem; i naređivahu zasjedu da ga ubiju na putu. 4 A Fist odgovori da se Pavle èuva u Æesariji, a i on æe sam skoro onamo da ide: 5 Koji dakle mogu od vas, reèe, neka idu sa mnom, i ako ima kakva krivica na tom èovjeku neka ga tuže. 6 A pošto bi u njih ne više od deset dana, siđe u Æesariju, i sjutradan sjedavši na sudijnsku stolicu zapovjedi da dovedu Pavla. 7 A kad ga dovedoše, stadoše unaokolo Jevreji koji bijahu došli iz Jerusalima, i mnoge i teške krivice iznošahu na Pavla, kojijeh ne mogahu posvjedoèiti, 8 Kad se on odgovaraše: niti zakonu Jevrejskome, ni crkvi, ni æesaru što sagriješih. 9 Ali Fist, hoteæi Jevrejima uèiniti na volju, odgovori Pavlu i reèe: hoæeš da ideš gore u Jerusalem i ondje da ti sudim za to? 10 A Pavle reèe: ja stojim na sudu æesarevu, ovdje treba da mi se sudi: Jevrejima ništa nijesam skrivio, kao što i ti najbolje znaš. 11 Ako li sam skrivio, ili uèinio što što zaslužuje smrt, ne marim umrijeti; ako li pak ništa nema na meni šta ovi na mene potvoraju, niko me ne može njima predati. Æesaru idem. 12 Tada Fist, pogovorivši sa savjetnicima, odgovori: æesaru

reèe da hoæeš: æesaru æeš poæi. ¹³ A pošto prođe nekoliko dana, Agripa car i Vernikija siđoše u Æesariju da pohode Fista. ¹⁴ I buduæi da ondje mnogo dana ostaše, kaza Fist caru za Pavla govoreæi: èovjeka jednoga ostavio je Filiks u tamnici, ¹⁵ Za kojega, kad ja bijah u Jerusalmu, iziđoše preda me glavari sveštenieki i starješine Jevrejske moleæi da ga osudim. ¹⁶ Ja im odgovorih da nije obièaj u Rimljana da se prije pokloni kakav èovjek na smrt dok se optuženi ne suoèi s onima koji ga tuže, i ne primi mjesto da odgovara za svoju krivicu. ¹⁷ A kad se oni ovdje sastaše, nikakvoga odlaganja ne uèinih, i sjutradan sjedavši na sudijnsku stolicu zapovjedih da dovedu èovjeka. ¹⁸ A oko njega stavši suparnici ni jedne krivice koje ja mišljah ne iznesoše. ¹⁹ Nego imahu protiv njega nekakva pitanja o svojem sujevjerju, i o nekakvom Isusu, koji je umro pa Pavle govoraše da je živ. ²⁰ A ja ne znajuæi u ovome poslu šta æu èiniti, rekoh bi li htio iæi u Jerusalm i onamo da mu se sudi za ovo. ²¹ A kad Pavle reèe da ga èuvamo do suda Avgustova, zapovjedih da ga èuvaju dokle ga pošljem k æesaru. ²² A Agripa reèe Fistu: i ja bih rad èuti toga èovjeka. A on reèe: sjutra æeš ga èuti. ²³ Sjutradan pak, kad Agripa i Vernikija dođoše s velikijem ponosom, i uđoše u sudnicu s vojvodama i sa starješinama onoga grada, i kad zapovjedi Fist, dovedoše Pavla. ²⁴ I reèe Fist: Agripa care! i svi koji ste s nama! Vidite ovoga za kojega mi sve mnoštvo Jevreja dosađivaše i u Jerusalmu i ovdje, vièuæi da ne valja da on

više živi. ²⁵ A ja doznavši da on ništa nije učinio što zaslužuje smrt, a i on sam reče da će da ide k svijetlome cesaru, namislih da ga pošljem. ²⁶ Za kojega nemam šta upravo pisati gospodaru. Zato ga i dovedoh pred vas, a osobito preda te, Agripa care, da bih, pošto bude ispitivanje, imao šta pisati. ²⁷ Jer mi se čini ludo sužnja poslati, a krivice njegove ne javiti.

26

¹ A Agripa reče Pavlu: dopušta ti se da govoriš sam za se. Onda Pavle pruživši ruku odgovaraše: ² Za sreću svoju držim, care Agripa! što se danas pred tobom odgovaram za sve što me potvoraju Jevreji, ³ A najviše što znam da ti poznaješ sve Jevrejske običaje i prepiranja. Zato te molim da me poslušаш milostivo. ⁴ Moje dakle življenje od mladosti, koje je isprva bilo među narodom mojijem u Jerusalimu, znadu svi Jevreji. ⁵ Kako me znadu isprva, ako hoće posvjedočiti, da po poznatoj jeresi naše vjere življeh farisejski. ⁶ I sad stojim pred sudom za nadanje obećanja koje Bog obreče ocevima našijem, ⁷ Kome se svi dvanaest koljena našijeh jednako dan i noć služeci nadaju da će doći. Za ovo nadanje optužen sam, care Agripa, od Jevreja. ⁸ Šta? zar vi mislite da se ne može vjerovati da Bog mrtve podiže? ⁹ Tako i ja mišljah da mi valja mnoga zla činiti protiv imena Isusa Nazarećanina, ¹⁰ Kao što i učinih u Jerusalimu; i mnoge od svetijeh ja zatvorah u tamnice, primivši vlast od glavarar svešteničkih; i kad ih ubijahu, pristajah na

sud. ¹¹ I po svijem zbornicama muèæi ih èesto, nagonjah da hule na Isusa; i odviše mrzeæi na njih gonjah ih tja i do tuðijeh gradova. ¹² Za koje iduæi u Damask s vlašæu i zapoviješæu od glavara sveštènièkijeh, ¹³ U podne, care, vidjeh na putu s neba svjetlost veæu od sijanja sunèanoga, koja obasja mene i one što iðahu sa mnom. ¹⁴ A kad mi svi padosmo na zemlju, èuh glas gdje govori meni i kazuje Jevrejskijem jezikom: Savle! Savle! zašto me goniš? Teško ti je protivu bodila praæati se. ¹⁵ A ja rekoh: ko si ti, Gospode? A on reèe: ja sam Isus, kojega ti goniš; ¹⁶ Nego ustani i stani na noge svoje; jer ti se za to javih da te uèinim slugom i svjedokom ovome što si vidio i što æu ti pokazati, ¹⁷ Izbavljajuæi te od naroda Jevrejskoga i od neznabožaca, kojima æu te poslati, ¹⁸ Da im otvoriš oèi da se obrate od tame k vidjelu i od oblasti sotonine k Bogu, da prime oproštenje grijeha i dostojanje meðu osveæenima vjerom mojom. ¹⁹ Zato, care Agripa! ne bih nepokoran nebeskoj utvari; ²⁰ Nego najprije onima koji su u Damasku i u Jerusalimu, potom i po svoj zemlji Jevrejskoj, i neznabošcima propovijedah da se pokaju, i da se obrate k Bogu èineæi djela dostojna pokajanja. ²¹ Zato me Jevreji uhvatiše u crkvi i šæahu da me raskinu. ²² Ali dobivši pomoæ Božiju stojim do samoga ovog dana, i svjedoèim i malom i velikom, ne kazujuæi ništa osim što proroci kazaše da æe biti, i Mojsije: ²³ Da æe Hristos postradati, i da æe biti prvi iz vaskrsenija mrtvijeh i propovijedati vidjelo

narodu Jevrejskome i neznabošcima. ²⁴ A kad on ovo odgovaraše, reèe Fist velikijem glasom: zar luduješ, Pavle? Mnoge te knjige izvode iz pameti. ²⁵ A on reèe: ne ludujem, èestiti Fiste, nego rijeèi istine i razuma kazujem. ²⁶ Jer za ovo zna car, kojemu i govorim slobodno; jer ne vjerujem da mu je što od ovoga nepoznato; jer ovo nije bilo u uglu. ²⁷ Vjeruješ li, care Agripa, prorocima? Znam da vjeruješ. ²⁸ A Agripa reèe Pavlu: još malo pa æeš me nagovoriti da budem hrišæanin. ²⁹ A Pavle reèe: molio bih Boga i za malo i za mnogo da bi ne samo ti nego i svi koji me slušaju danas bili takovi kao i ja što sam, osim okova ovijeh. ³⁰ I kad on ovo reèe, usta car i sudija i Vernikija, i koji sjeðahu s njima, ³¹ I otišavši razgovarahu se meðu sobom govoreæi: ovaj èovjek nije uèinio ništa što zasluŕuje smrt ili okove. ³² A Agripa reèe Fistu: ovaj èovjek mogaše biti pušten da ne reèe da hoæe k æesaru. I tako sudija namisli da ga pošlje k æesaru.

27

¹ I kao što bi odreðeno da idemo u Talijansku, predaše i Pavla i druge neke suŕnje kapetanu, po imenu Juliju, od æesareve èete. ² A kad uðosmo u laðu Adramitsku da plovimo u Azijska mjesta, otiskosmo se; i s nama bješe Aristarh Maæedonac iz Soluna. ³ I drugi dan doðosmo u Sidon. I Julije drŕaše Pavla lijepo, i dopusti mu da odlazi k svojijem prijateljima i da ga posluŕuju. ⁴ I odande odvezavši se doplovismo

u Kipar, jer vjetrovi bijahu protivni. ⁵ I preplovivši puèinu Kilikijsku i Pamfilijsku doðosmo u Miru Likijsku. ⁶ I ondje našavši kapetan laðu Aleksandrijsku koja plovi u Talijansku, metnu nas u nju. ⁷ I plovivši mnogo dana sporo, i jedva došavši prema Knidu, jer nam vjetar ne dadijaše, doplovismo pod Krit kod Salmone. ⁸ I jedva se vozeæi pored kraja, doðosmo na jedno mjesto koje se zove Dobra Pristaništa, kod kojega blizu bješe grad Laseja. ⁹ A pošto proðe mnogo vremena, i veæ plovljenje ne bijaše bez straha, jer i post veæ bješe prošao, svjetovaše Pavle ¹⁰ Govoreæi im: ljudi! vidim da æe plovljenje biti s mukom i velikom štetom ne samo tovara i laðe nego i duša našijeh. ¹¹ Ali kapetan posluša veæma kormanoša i gospodara od laðe negoli Pavlove rijeèi. ¹² A ne buduæi pristanište zgodno za zimovnik, svjetovahu mnogi da se odvezu odande, ne bi li kako mogli doæi do Finika, i ondje da zimuju u pristaništu Kritskom, koje gleda k jugu i k zapadu. ¹³ I kad dunu jug, mišljahu da im se volja ispuni, i podignuvši jedra plovljahu pokraj Krita. ¹⁴ Ali ne zadugo potom dunu nasuprot njemu buran vjetar koji se zove Evroklidon. ¹⁵ A kad se laða ote, i ne mogaše se vjetru protiviti, predadosmo je valovima i nošahu nas. ¹⁶ A kad proðosmo mimo jedno ostrvo koje se zove Klauda, jedva mogosmo udržati èamac, ¹⁷ Koji izvukavši, svakojako pomagahu, te ga privezasm odozdo za laðu; a bojeæi se da ne udari na prud, spustismo jedra, i tako se plavljasmo. ¹⁸ A kad nam veoma dosađivaše

bura sjutradan izbacivahu toware. ¹⁹ I u treæi dan svojima rukama izbacismo alat laðarski. ²⁰ A kad se ni sunce ni zvijezde za mnogo dana ne pokazaše, i bura ne mala navalila, bijaše propao sav nad da æemo se izbaviti. ²¹ I kad se zadugo nije jelo, onda Pavle stavši preda njih reèe: trebaše dakle, o ljudi! poslušati mene, i ne otiskivati se od Krita, i ne imati ove muke i štete. ²² I evo sad vas molim da budete dobre volje: jer nijedna duša od vas neæe propasti osim laðe; ²³ Jer u ovu noæ stade preda me anðeo Boga kojega sam ja i kome služim, ²⁴ Govoreæi: ne boj se, Pavle! valja ti doæi pred æesara; i evo ti darova Bog sve koji se voze s tobom. ²⁵ Zato ne bojte se, ljudi; jer vjerujem Bogu da æe tako biti kao što mi bi reèeno. ²⁶ Ali valja nam doæi na jedno ostrvo. ²⁷ A kad bi èetrnaesta noæ, i mi se u ponoæi plavljasmo po Adrijanskoj puèini, pomisliše laðari da se približuju k nekakvoj zemlji. ²⁸ I izmjerivši dubinu naðoše dvadeset hvati; i prošavši malo opet izmjeriše, i naðoše petnaest hvati. ²⁹ Onda bojeæi se da kako ne udare na prudovita mjesta baciše sa stražnjega kraja laðe èetiri lengerà, pa se moljasmo Bogu da svane. ³⁰ A kad laðari gledahu da pobjegnu iz laðe, i spustiše èamac u more izgovarajuæi se kao da hoæe s prednjega kraja da spuste lengere, ³¹ Reèe Pavle kapetanu i vojnicima: ako ovi ne ostanu u laði, vi ne možete živi ostati. ³² Tada vojnici odrezaše uža na èamcu i pustiše ga te pade. ³³ A kad šæaše da svane, moljaše Pavle sve da jedu, govoreæi: èetrnaesti je dan danas

kako èekate i ne jeduæi živite ništa ne okusivši. ³⁴ Zato vas molim da jedete: jer je to za vaše zdravlje. A ni jednome od vas dlaka s glave neæe otpasti. ³⁵ I rekavši ovo uze hljeb, i dade hvalu Bogu pred svima, i prelomivši stade jesti. ³⁶ Onda se svi razveselivši i oni jedoše. ³⁷ A u laði bijaše nas duša svega dvjesta i sedamdeset i šest. ³⁸ I nasativši se jela, oblakšaše laðu izbacivši pšenicu u more. ³⁹ A kad bi dan ne poznavahu zemlje; nego ugledaše nekakav zaliv s pijeskom, na koji se dogovoriše, ako bude moguæe, da izvuku laðu. ⁴⁰ I podignuvši lengere vožahu se po moru, i odriješivši uža na krmama, i raširivši malo jedro prema vjetriæu koji duhaše, vožasmo se kraju. ⁴¹ A kad dođosmo kao na jedan jezik, gdje se more kao razdjeljuje, nasadi se laða; i prednji kraj, koji se nasadi, osta tvrd da se ne može pomaknuti, a krma se razbijaše od sile valova. ⁴² A vojnici se dogovoriše da pobiju sužnje, da koji ne ispliva i ne uteèe. ⁴³ Ali kapetan želeæi saèuvati Pavla zabrani njihov dogovor, i zapovjedi onima koji znadu plivati da iskoèe najprije, i da iziðu na zemlju; ⁴⁴ A ostali jedni na daskama a jedni na èemu od lađe. I tako iziđoše svi živi na zemlju.

28

¹ I kad iziđoše sreæno iz lađe, tada razumješe da se ostrvo zove Melit. ² A divljaci èinjahu nam ne malu ljubav, jer naložiše oganj i primiše nas sve zbog dažda koji iðaše, i zbog zime. ³ A Pavle zgrabivši gomilu granja naloži na oganj,

i iziŝavŝi zmija od vruæine skoèi mu na ruku. ⁴ I kad vidjeŝe divljaci zmiju gdje visi o ruci njegovoj, govorahu jedan drugome: jamaèno je ovaj èovjek krvnik, kojega izbavljena od mora sud Boŝij ne ostavi da ŝivi. ⁵ A on otresavŝi zmiju u oganj ne bi mu niŝta zlo. ⁶ A oni èekahu da on oteèe ili ujedanput da padne mrtav. A kad zadugo èekaŝe, i vidjeŝe da mu niŝta zlo ne bi, promijeniŝe se, i govorahu da je on Bog. ⁷ A naokolo oko onoga mjesta bijahu sela poglavara od ostrva po imenu Poplija, koji nas primi i ugosti ljubazno tri dana. ⁸ A dogodi se da otac Poplijev leŝaŝe od groznice i od srdobolje, kojemu uŝavŝi Pavle pomoli se Bogu i metnu ruke svoje na nj i iscijeli ga. ⁹ A kad to bi, dolaŝahu i drugi koji bijahu bolesni na ostrvu onome, i iscjeljivahu se. ¹⁰ I poŝtovahu nas velikijem èastima; i kad poðosmo, spremiŝe nam ŝto je od potrebe. ¹¹ A poslije tri mjeseca odvezosmo se na laði Aleksandrijskoj, koja je bila prezimila na ostrvu, i bijahu na njoj napisani Dioskuri. ¹² I doplovivŝi u Sirakuzu ostasmo ondje tri dana. ¹³ A odande otplovivŝi doðosmo u Rigiju; i poslije jednoga dana kad dunu jug, doðosmo drugi dan u Potiole. ¹⁴ Ondje naðemo braæu, i oni nas zamole te ostanemo kod njih sedam dana; i tako poðosmo u Rim. ¹⁵ I odande èuvŝi braæa za nas iziðoŝe nam na susret tja do Apijeva pazara i tri krème. I kad ih vidje Pavle, dade hvalu Bogu, i oslobodi se. ¹⁶ A kad doðosmo u Rim, kapetan predade suŝnje vojvodi. Ali se Pavlu dopusti da ŝivi gdje hoæe s vojnikom koji ga èuvaŝe. ¹⁷ A poslije tri dana

Pavle sazva starješine Jevrejske. I kad se oni skupiše, govoraše im: ljudi braæo! ja ništa ne uèinih protivno narodu ili obièajima otaèkijem; i Jerusalimljani predaše me kao sužnja u ruke Rimljanima, ¹⁸ Koji izvidjevši za mene šæahu da me puste, jer se ne naðe na meni nijedna smrtna krivica. ¹⁹ Ali kad Judejci govorahu nasuprot, natjera me nevolja da se ištem pred æesara, ne kao da bih svoj narod imao što tužiti. ²⁰ Toga radi uzroka zamolih vas da se vidimo i da se razgovorimo; jer nada radi Izrailjeva okovan sam u ovo gvoždæ. ²¹ A oni mu rekoše: mi niti primismo pisma za te iz Judeje; niti doðe ko od braæe da javi ili da govori što zlo za tebe. ²² Nego molimo da èujemo od tebe šta misliš; jer nam je poznato za ovu jeres da joj se svuda nasuprot govori. ²³ I odredivši mu dan doðoše k njemu u gostionicu mnogi; kojima kazivaše svjedoèeæi carstvo Božije i uvjeravajuæi ih za Isusa iz zakona Mojsijeva i iz proroka od jutra do samoga mraka. ²⁴ I jedni vjerovahu onome što govoraše a jedni ne vjerovahu. ²⁵ A buduæi nesložni meðu sobom, odlažahu kad reèe Pavle jednu rijeè: dobro kaza Duh sveti preko proroka Isaije ocevima našijem ²⁶ Govoreæi: idi k narodu ovome i kaži: ušima æete èuti i neæete razumjeti; i oèima æete gledati i neæete vidjeti. ²⁷ Jer odrveni srce ovoga naroda, i ušima teško èuju, i oèima svojijem zažmuriše da kako ne vide oèima, i ušima ne èuju, i srcem ne razumiju, i da se ne obrate da ih iscijelim. ²⁸ Da vam je dakle na znanje da se neznabošcima posla spasenije Božije, oni

æe i èuti. ²⁹ I kad on ovo reèe, otidoše Jevreji prepiruæi se meðu sobom. ³⁰ A Pavle ostade pune dvije godine o svome trošku, i doèekivaše sve koji mu dolažahu, ³¹ Propovijedajuæi carstvo Božije, i uèeæi o Gospodu našem Isusu Hristu slobodno, i niko mu ne branjaše.

Sveta Biblija
The Holy Bible in Serbian (Latin alphabet),
translated by Vuk Karadžić and Đura Daničić

Public Domain

Language: srpski jezik (Serbian)

Translation by: Vuk Karadžić, Đura Daničić

Vuk Karadžić translated the New Testament of the Bible in Serbian, publishing it in Vienna in 1847. Đura Daničić assisted Karadžić in that work, and later added an Old Testament translation, published in Belgrade in 1865. This copy was brought to you by eBible.org.

2018-11-11

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 13 Dec 2023

b8f62a27-62f9-583b-a831-9166bce7ae27